

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

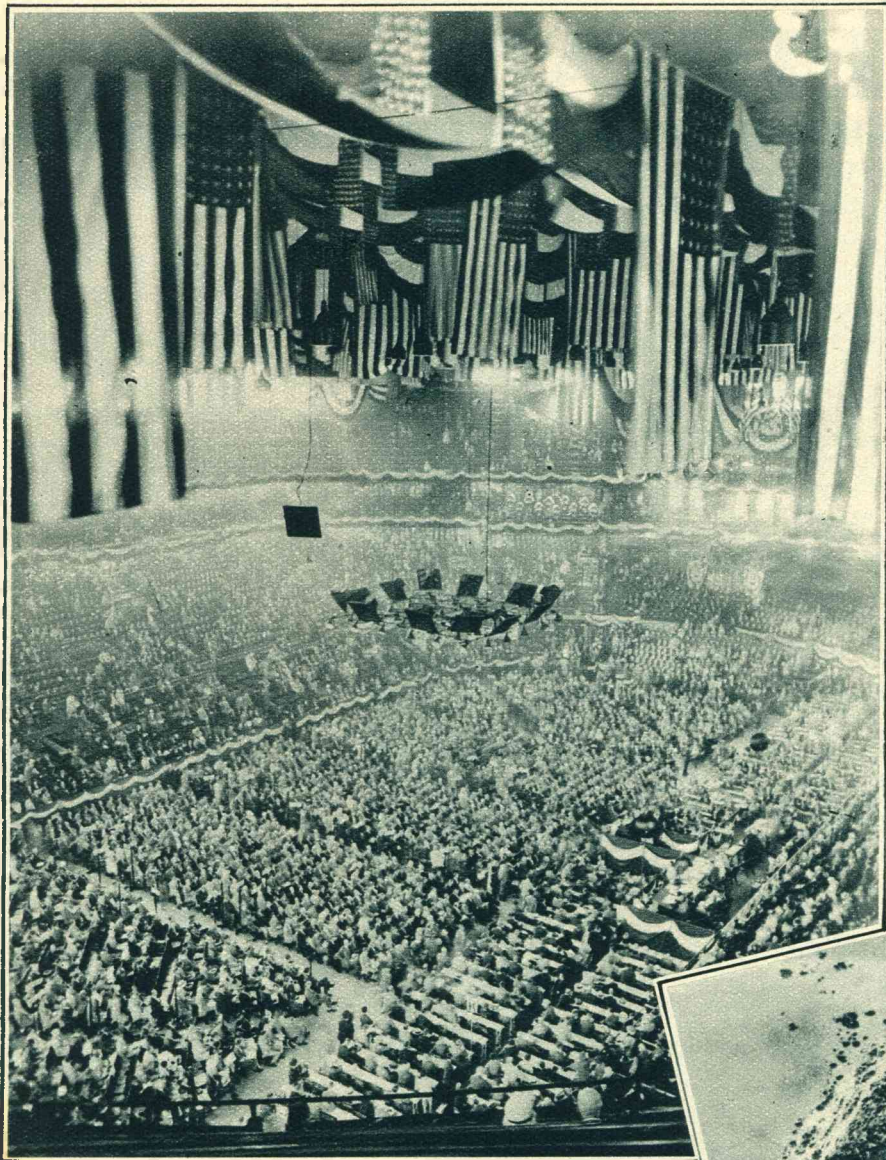
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

CASPAR VAN BAERLE

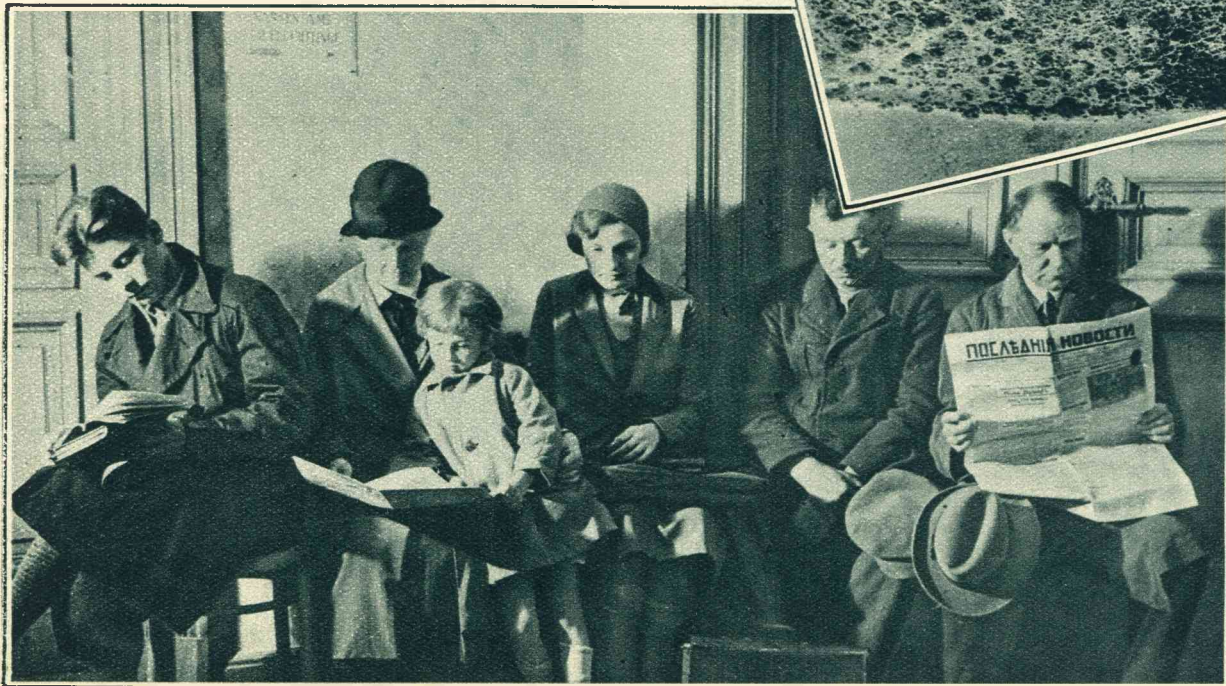
EERSTE HOOGLEERAAR AAN DE „DOORLUCHTE SCHOOL” TE AMSTERDAM

Gelijk men weet, heeft de tegenwoordige keizer van Abessynië, Ras Tafari, zijn voorganger van den troon gestooten en gevangen gezet. Thans is de ex-keizer, Ligg Jasu, echter ontsnapt en vertoef in de bergen, waar hij nog veel aanhangers heeft. Een zeldzame foto van keizer Ligg Jasu aan de voeten van zijn vader, den neger Michaël, die in den strijd voor de rechten van zijn zoon is gesneuveld.

Een partij-vergadering op z'n Amerikaansch. Te Chicago kwamen de afgevaardigden van de Republikeinsche partij bijeen om Hoover opnieuw kandidaat te stellen voor het presidentschap.

Bij den „Gezant der Vaderlandslouzen“. Een kijkje in de wachtkamer van het huis van den voorzitter van het Nansencomité te Berlijn. Het Nansencomité, dat onder protectie van den Volkenbond werkt, helpt de menschen voort die geen middelen hebben om naar hun vaderland terug te keeren, of die zelfs geen nationaliteit bezitten.

In de binnenlanden van Peru, in Zuid Amerika, is door oliengeniers een eeuwenoud theater ontdekt, dat tijdens de Spaansche overheersching gediend moet hebben voor het opvoeren van religieuze spelen. Een luchtfoto van het theater, ongeveer op de grens van Peru en Brazilië gelegen.

UIT ALLE LANDEN

Te Laren werd 24 Juni de jaarlijksche St. Janprocessie gehouden. De kop van den stoet onder een der eerebogen, welke in het dorp stonden opgesteld.

Larensche boerinnen in de processie.

ACTUALITEITEN

Ter gelegenheid van 't tien-jarig bestaan van de brandweer te Zaandam werden demonstraties met verschillende spuiten gegeven.

Jong Zaandam had een poort geënterd om beter de verrichtingen van de brandweer te kunnen volgen.

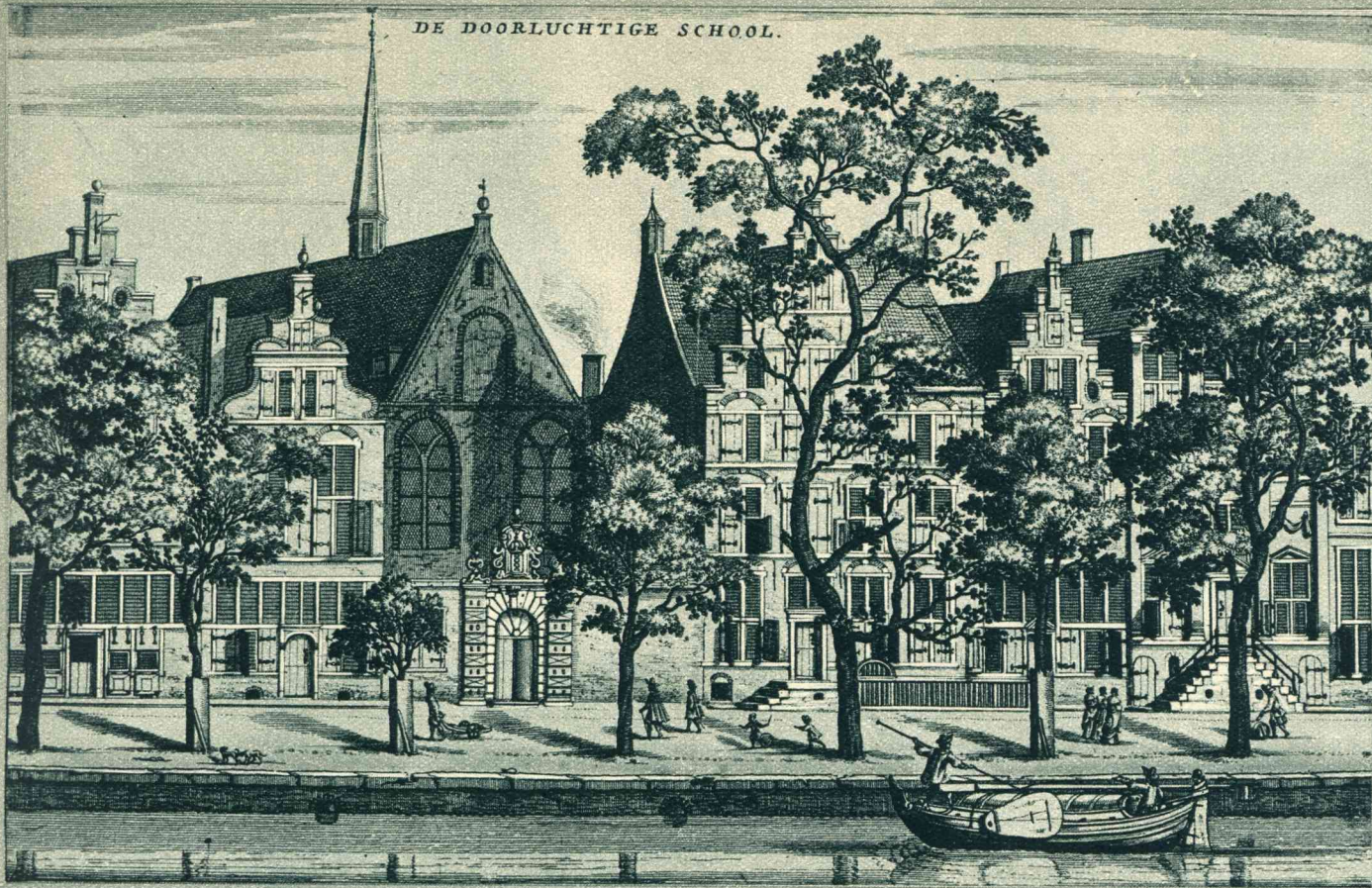

De heer K. Breebaart werd gehuldigd bij zijn 20-jarig ambtsjubileum als burgemeester van Barsingerhorn.

De heer J. Brinkman te Amsterdam vierde zijn gouden jubileum bij den Dienst van Publieke Werken en werd begiftigd met de bronzen eere-medaille der Oranje Nassau Orde.

Ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van den onderzeebootdienst werd te Den Helder een vlootrevue gehouden. Prins Hendrik begroet de officieren aan boord van de „Gruno”.

De Doorluchtige School te Amsterdam, naar een oude kopergravure.

Een en ander uit de Geschiedenis van de Universiteit van Amsterdam

Den historicus, die zou meenen, dat de titel, dien wij boven dit artikel schreven, aanleiding kan zijn tot misverstand, kan men eigenlijk geen ongelijk geven. Immers de Hoogeschool te Amsterdam bestaat als *Universiteit* eerst vijf en vijftig jaren.

Maar wel is het dit jaar drie eeuwen geleden, dat het eerste hooger onderwijs in de hoofdstad der toenmalige Republiek der Vereenigde Nederlanden werd gegeven.

Zooveel als het leven in de zeventiende eeuw verschilt met dat der twintigste, zoo groot is de afstand tusschen het onderwijs van die dagen en gelijk het heden wordt gegeven.

Het Amsterdam van de eerste vijftig jaren na 1600 was het trotsche Amsterdam, dat zich geheel bevrijd had van de Spaansche invloeden en een zelfstandige hoofdstad was van een zelfstandig land. Of liever, — men vergeve ons de beeldspraak — een baasspelende stad over een land, dat beëdd naar de machtige zeehaven van „Holland” opzag.

Heerlijk deed aan Aemstel en IJ de stad zich open. Groote rijkdommen vloeiden haar muren binnen, de koopmansstand heerschte en — het mag wel eens gezegd worden — ondanks al de gebreken van dezen stand kan men hem één voorname ding niet ontzeggen: eerbied voor de geestelijke vrijheid. Want juist in de jaren, dat de kooplieden te Amsterdam regeerden, vonden ballingen uit alle deelen van Europa hier hun toevlucht. Dit is vooral daarom een merkwaardig verschijnsel, omdat in diezelfde jaren de Republiek inwendig

Thans is het hoofdgebouw der Universiteit gevestigd onder de Oudmanhuispoort. Een kijkje op de binnenplaats, waar in een plantsoentje het beeld van Minerva is geplaatst.

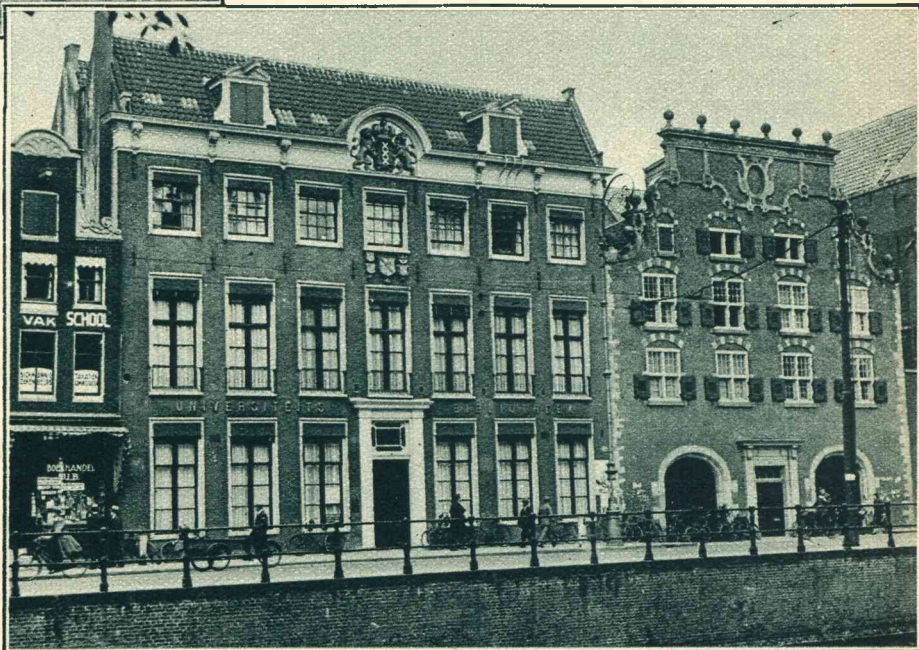
In de oude Handbooghs of Garnalen-doelen is tegenwoordig de Universiteitsbibliotheek gevestigd.

werd verscheurd door godsdiensttwisten.

Het is aan dezen zin voor geestelijke vrijheid, dat ook het plan is ontsproten tot stichting van een school voor hooger onderwijs. De Doorluchte School of Athenaeum Illustre is door de Amsterdamsche zakenlieden dus

wijs bevatte geen „practische” vakken, maar „beperkte” zich tot wijsbegeerte, welsprekendheid en godsdienstgeschiedenis — het Athenaeum was „een school voor zuivere wetenschap”. Maar niet lang duurde dit tijdperk, want met de ineenstorting van die elementen, welke de Republiek en Amsterdam tot maatschappelijken voorspoed hadden gebracht, geraakte ook de Doorluchte School, ondergebracht in de voormalige St. Agnes-kapel op den Oud-Zijds Voorburgwal, in verval. In 1686 telde het Athenaeum acht hoogleraren en twee lectoren, vijftig jaren later was er geen enkele hoogleeraar meer, en slechts één lector.

In de eerste helft der achttiende eeuw scheen alle energie uit de hoofdstad weggeslagen. Het is zelfs aan twijfel onderhevig of er nog studenten waren, die de lessen volgden, maar een officieel besluit tot opheffing der hoogeschool werd door de vroedschap toch niet genomen. Een korte opleving volgde vlak vóór de Fransche overheersching, er waren

niet gegrondvest uit liefde voor de wetenschap, maar wel uit een drang om Amsterdam te maken tot „een vaste burcht van vrijheid en vrijzinnigheid” — gelijk professor Burger zich in zijn feestrede bij het 50-jarig bestaan der Universiteit uitdrukte. — Ongetwijfeld waren er nog andere factoren in het spel.

Leiden bezat immers reeds een Hoogeschool — en zou het machtige Amsterdam, dat zich kon meten in rijkdom en welvaart met de grootste steden van Europa, dan achterblijven? Behalve een zin voor geestelijke vrijheid spreekt er ook een zucht naar plagerij uit de benoeming der beide eerste hoogleraren, van Baerle (Baerlaeus) en Vossius. Zij waren immers tengevolge van de Remonstrantsche twisten van hun functies ontheven aan de Universiteit van ... Leiden.

De eerste jaren van het Athenaeum waren, dank zij de goede zorgen, voorspoedig. Het onder-

De nieuwbouw van de Universiteit aan den Kloveniersburgwal, naast de ongeschonden Oudmanhuispoort. Een „combinatie”, waarover veel te doen is geweest.

weer voldoende leerkrachten, maar tijdens het bewind van Lodewijk Napoleon heeft de Doorluchte School het feit der smadelijke sluiting door de Fransche overheid moeten leven. Eerst nadat de Prins van Oranje als koning Willem I den troon had beklommen, werd het Athenaeum officieel erkend naast de Hoogescholen van Leiden en Utrecht.

Deze Rijkshoogescholen werden intusschen sneller gemoderniseerd dan het Athenaeum te Amsterdam.

Hier ter stede kwam het voor, dat één hoogleeraar les gaf in negen vakken en de toenmalige hoogleeraar voor het scheikundig onderwijs, Mulder, vond als „laboratorium” een keuken, maar zonder eenig toestel of instrument. En men was verontwaardigd, dat hij op verbeteringen aandrong!

Eerst de op komst zijnde nieuwe hooger-onderwijswet bracht verandering in dien toestand. In 1860 besloot de gemeenteraad tot reorganisatie van het oude Athenaeum over te gaan. Men deed dit, omdat men verwachtte, dat de Regeering de Hoogeschool bij de inwerkingtreding der nieuwe wet zou willen opheffen. Er brak inderdaad een scherp conflict uit — ach, hoe weinig nieuws is er toch onder de zon — tusschen Amsterdam en de Regeering, want deze had het doodvonnis aan het Athenaeum gaarne voltrokken.

De Tweede Kamer, ingelicht door een adres van hoogleeraren en gewaarschuwd door de houding van Burgemeester en Wethouders, die de geheele burgerij achter zich wisten, zorgde er voor, dat Amsterdam zijn eigen gemeentelijke Universiteit kon opbouwen.

Sindsdien is het crescendo gegaan met onze Universiteit. Wel werden de hervormingen soms nog tegengegaan, zelfs door professoren, maar de nieuwe tijd brak zich onstuimig en onweerstaanbaar baan. Het Latijn werd als voertaal afgeschaft, daar men er moeilijk de natuurwetenschappen in kon doceeren, — en afgezien daarvan scheen dit ook veel wenschelijker, want De Genestet spotte reeds eerder over het Athenaeum:

„Een witgepleisterd graf
Behangen met portretten,
Die soms bij 't Amsterdamsch latijn
Verschriklijke oogen zetten.”

waaruit wel blijkt, dat aan de beoefening van de tale Cicero's nog al een en ander ontbrak.

Zoo is de Universiteit langzamerhand, maar toch nog betrèkkelijk snel, geworden tot de schitterende hooger-onderwijsinstelling, welke wij thans in de hoofdstad bezitten. In een enkel gebouw is de Universiteit niet meer ondergebracht. Het aantal der vakken, dat wordt onderwezen, is zoo uitge-

breid, en de hulpmiddelen, die men er bij noodig heeft, zijn zoo talrijk geworden, dat men op tal van plaatsen gehoorzalen en laboratoria aantreft.

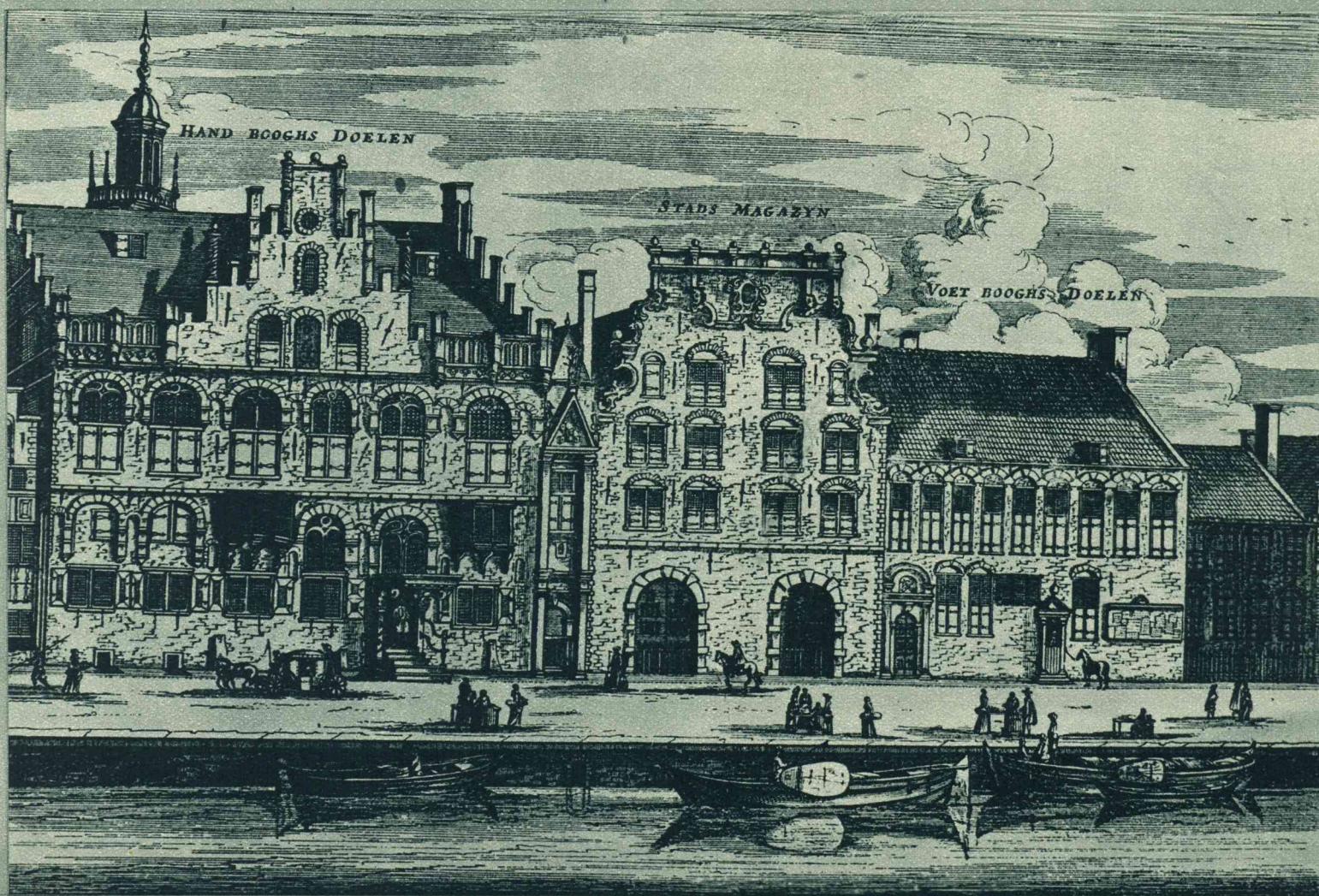
„De Universiteit van heden” — aldus een der bekendste Amsterdamsche hoogleeraren — „beoogt niet de jongelingschap vol te proppen met nuttige kennis, maar wel haren geest te leiden tot zelfstandig kritisch denken, als grondslag voor hogere ontwikkeling. Nog steeds is zij de tempel der wetenschap. Haar deuren staan open te aller zijde. Maar de eeredienst heeft zich gewijzigd. Niet meer prediking, niet meer verkondiging der waarheid, maar onderwijzing, opwekking tot het opsporen van waarheid. Nauwgezet waarnemen, onbevooroordeeld onderzoeken, onderdrukken van vooropgezette meeningen, uit de gevonden feiten — waar het kan — opklimmen tot algemeene beginselen, maar onverbiddelijk loslaten wat ondeugdelijk blijkt, dat is de denkwijze, die de hendaagsche Universiteit tracht in te prenten aan het jonge geslacht.”

Ongetwijfeld kan men tegen deze opvatting van de universitaire opvoeding, die tevens de gangbare is, zware bedenkingen te berde brengen. Maar wie zou dat op den feestdag van heden willen doen?

De Universiteit van Amsterdam mag zich verheugen in een bloeiend bestaan. Het aantal studenten neemt ieder jaar toe, en dat der hoogleeraren en lectoren eveneens. Bijzondere „trek” is er naar de juridische wetenschap en naar de natuurkundige vakken. Men kan het slechts betreuren, dat de band tusschen hoogeschool en burgerij niet wat inniger is. Want veel contact tusschen studenten of professoren en de burgerij van Amsterdam is er ten slotte toch niet. Misschien zouden de feestelijkheden hierin een begin van verandering kunnen brengen. Beroemde namen sieren het heden en verleden van onze Alma Mater; beperken wij ons tot die van Barlaeus, Vossius, van Lennep, Burman, Saltet, Struycken, van der Waals, Nolens, van 't Hoff, de Vries, Asser.

En met voldoening zal ieder hebben kennisgenomen van de lijst van de nieuw-benoemde eeredoctoraten, waarop de namen voorkomen van een de Vlucht, een Henri Polak, een Adriani.

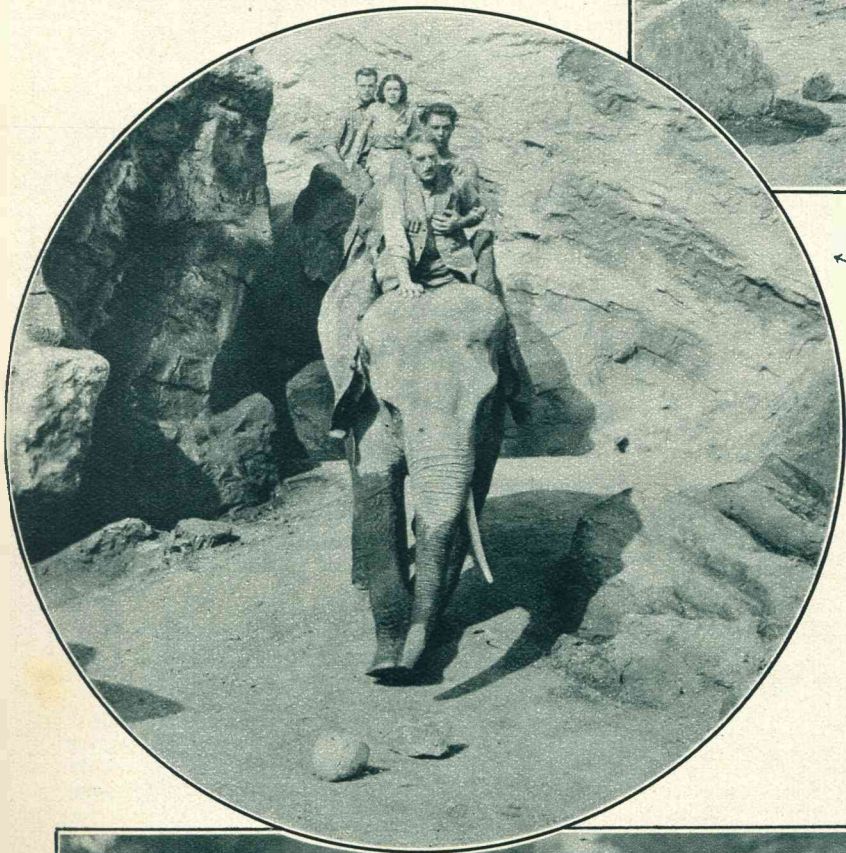
Mogen zij met een fiere burgerij nog lang de getuigen zijn van een groeiende en bloeiende Universiteit van Amsterdam.

De Handbooghsdoelen, aan het Singel, omstreeks 1663. In de negentiende eeuw werd het Athenaeum naar dit gebouw verplaatst.

TARZAN DE AAPMENSCH

De geschiedenis, of liever gezegd geschiedenissen, want er zijn er meer dan een gemaakt, van Tarzan leeft ongetwijfeld nog in veler herinnering. De hartstocht waarmee men zich indertijd met zijn verbeelding op deze bizarre, zwaar romantische vertelling geworpen heeft, rechtvaardigt zeer zeker een dergelijke veronderstelling. Dat men zich niet eerder op de verfilming van deze historie geworpen heeft, is waarschijnlijk te danken aan het feit, dat men geen behoorlijken aapmensch voorhanden had, of wel, dat men geen kans zag, de groote technische moeilijkheden te overwinnen. Thans is men daarin blijkbaar geslaagd en het resultaat is dan ook dat de Metro Goldwyn Mayer binnen afzienbaren tijd haar film: Tarzan de Aapmensch zal uitbrengen. Hiervan zal het publiek waarschijnlijk met groot genoegen nota nemen, omdat het een pakkende, zeer lezenswaardige geschiedenis in beeld ziet gebracht.

Op weg naar het olifanten-kerkhof. De gewonde olifant brengt zijn berijders intuïtief daarheen, aangezien, zooals algemeen wordt aangenomen, de olifant, indien hij zijn einde voelt naderen, naar een speciale plek gaat om te sterven.

Bij aankomst op het kerkhof sterft ook de leider der expeditie en verliest het meisje haar hartje aan den aap-mensch Tarzan, die op zijn beurt niet ongevoelig blijkt te zijn voor geciviliseerde liefde.

In de klauwen van een gorilla!

De aap-mensch Tarzan bespringt eenige leden van de ivoorzoekende expeditie. Johnny Weissmuller speelde dezen salon-Tarzan en meende zich weinig te moeten veranderen.

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplage van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad

Ik weet waarom

de lichaamsverzorging bij mij een eerste plaats bekleedt. Omdat heden meer dan ooit op een goede verzorging van lichaam en uiterlijk gelet wordt. Vanzelfsprekend gebruik ik

Vasenol
TOILET-POEDER

Verhelder
Uw
glimlach
door

ERASMIC Tandzeep

FABRIKAAT ERASMIC COMPANY LTD., LONDEN
IMPORTEURS: FIRMA B. MEINDERSMA, DEN HAAG.

X ESD 320-0259A

Brengt gelukkige dagen door in Hotel **BAD RAGAZ** „TAMINA” in het heerlijk gelegen
Pensionsprijs voor zeven dagen incl. kurtaxe en bediening f 42.50 en f 47.50

BERGÜN 1400 M. **HOTEL KURHAUS**
b. Zee
(Graubünden). Voor den Familiehôtel met prachtig park. Vernieuwde
wind beschut strandbad. Tennisbanen. Pension vanaf Zw. Frs. 11.-

Zwitserland - Graubünden

Pension in alle prijsklassen
vanaf Zw. Fr. 7.-

Electrisch verwarmd strandbad

Breng uw vakantie door te

LAUSANNE-OUCHY

Ideaal vakantie-oord - Centrum
voor uitstapjes - Schitterend strand

Golfterrein - 18 holes

Gerenommeerde Hotels

GRIMMIALP GRAND HOTEL
BERNER OBERLAND
1260 Meter boven zee
Ideaal Zomerverblijf
Natuurpark, Pension
Fr. 11.-. - Tennis, Garage, Postauto. - Vraagt prosp.

LUZERN Den Hollandsche gasten aanbevolen:
HOTEL DIANA, gerenommeerd huis
van den 2en rang, bij het station en de boot. - Kamers met
stroomend water vanaf fr. 5.-. Volledig pension vanaf fr. 12.-.

MELCHTAL Brünigroute Obwalden (Zwitserland)
KURHAUS MELCHTAL
900 M. boven zee Voll. pension vanaf fr. 6.-. Zorgv. bed.

Een goed Zonnebad

is er één, genomen met een droog lichaam,
dat van tevoren flink ingewreven is met

NIVEA of NIVEA-OLIE

Het gevaar van zonnebrand vermindert
op die manier en U krijgt een prachtig
gebruind uiterlijk, zelfs bij bewolkte lucht.

Nivea en Nivea-Olie zijn niet te ver-
vangen, ook niet door namaak, al mocht
deze U ook als "even goed" aanbevolen
worden. Want er is in de geheele wereld
geen ander huidverzorgingsmiddel te vin-
den dat Eucerit bevat en juist daarop
berust de verrassend goede uitwerking.

Nivea werkt bij warm
weer aangenaam ver-
koelend. Nivea-Olie
beschermte tegen te
sterke afkoeling bij
kil weer.

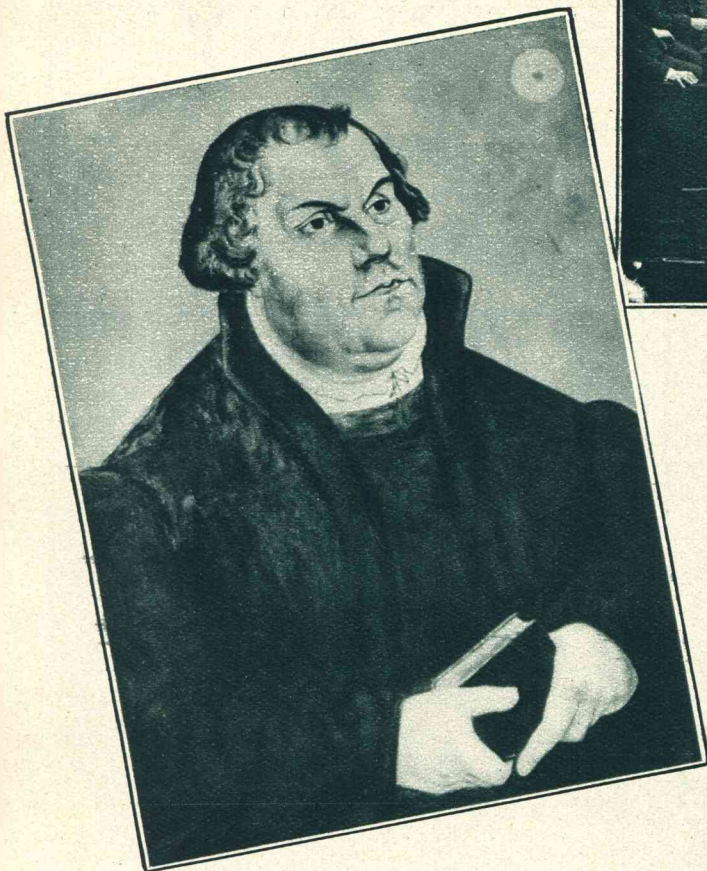
Nivea in dozen 20-90 cts., in tuben 35 en 55 cts. / Nivea-Olie in flesschen 75 en 120 cts.
Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Alleen **NIVEA** en **NIVEA-OLIE** bevatten het de huid verzorgende Eucerit

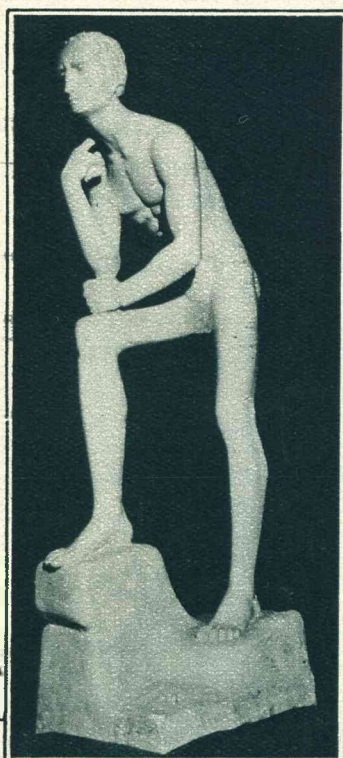
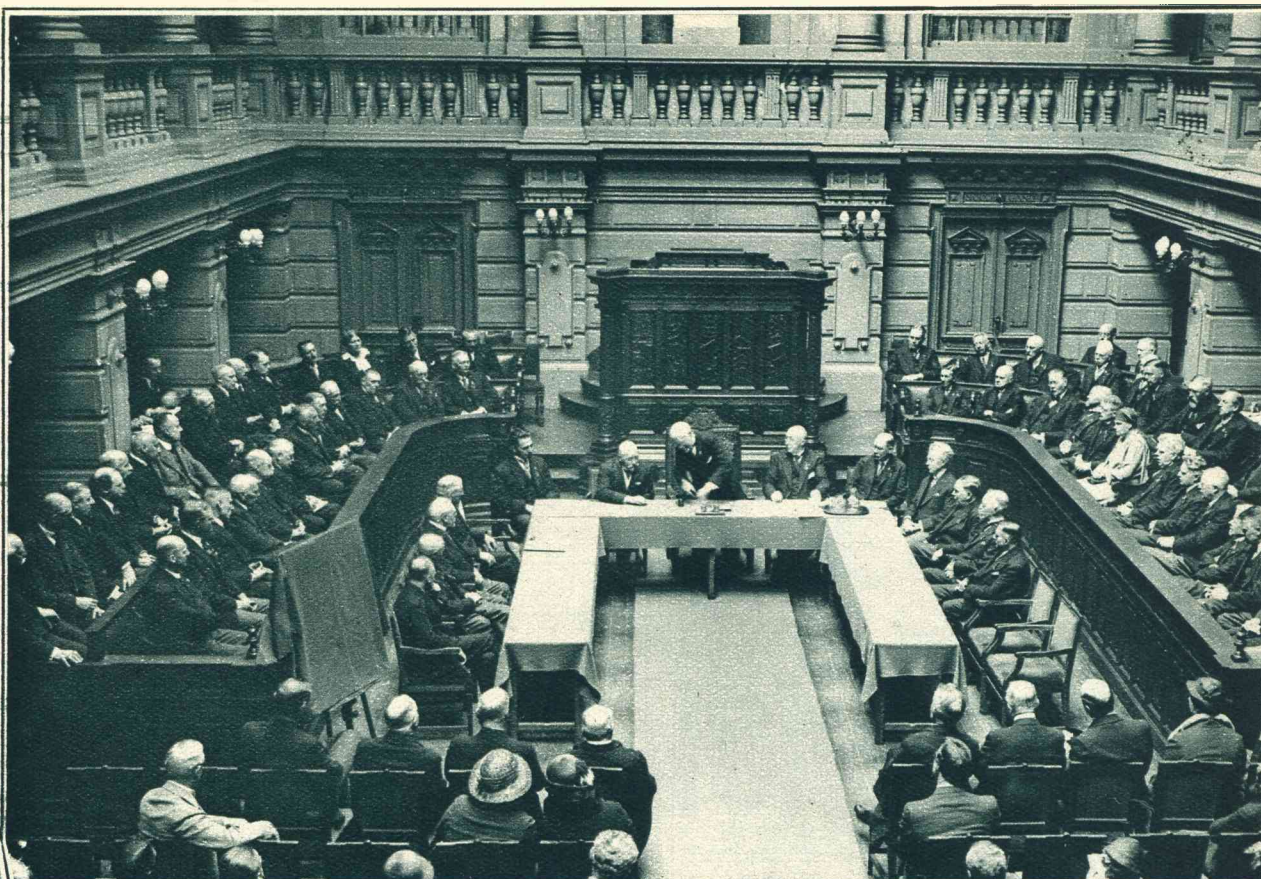
Bijeenkomsten en Geschenken

Elders in dit nummer is het derde eeuwfeest van de hoofdstedelijke Alma Mater reeds in eenige historische artikelen herdacht, zoodat wij op deze bladzijden een „filmpje” geven van het eerste gedeelte der reeks feestelijkheden, welke ter eere der jubilerende Universiteit werden georganiseerd.

Maandagmiddag vond in de aula der Universiteit een plechtige zitting van den Senaat plaats, waarbij door vereenigingen en particulieren geschenken werden aangeboden.

Het door Leo Gestel geschilderde portret van Dr. Luther, dat door het Evangelisch Lutherisch Seminarium aan de jubilerende Universiteit werd aangeboden.

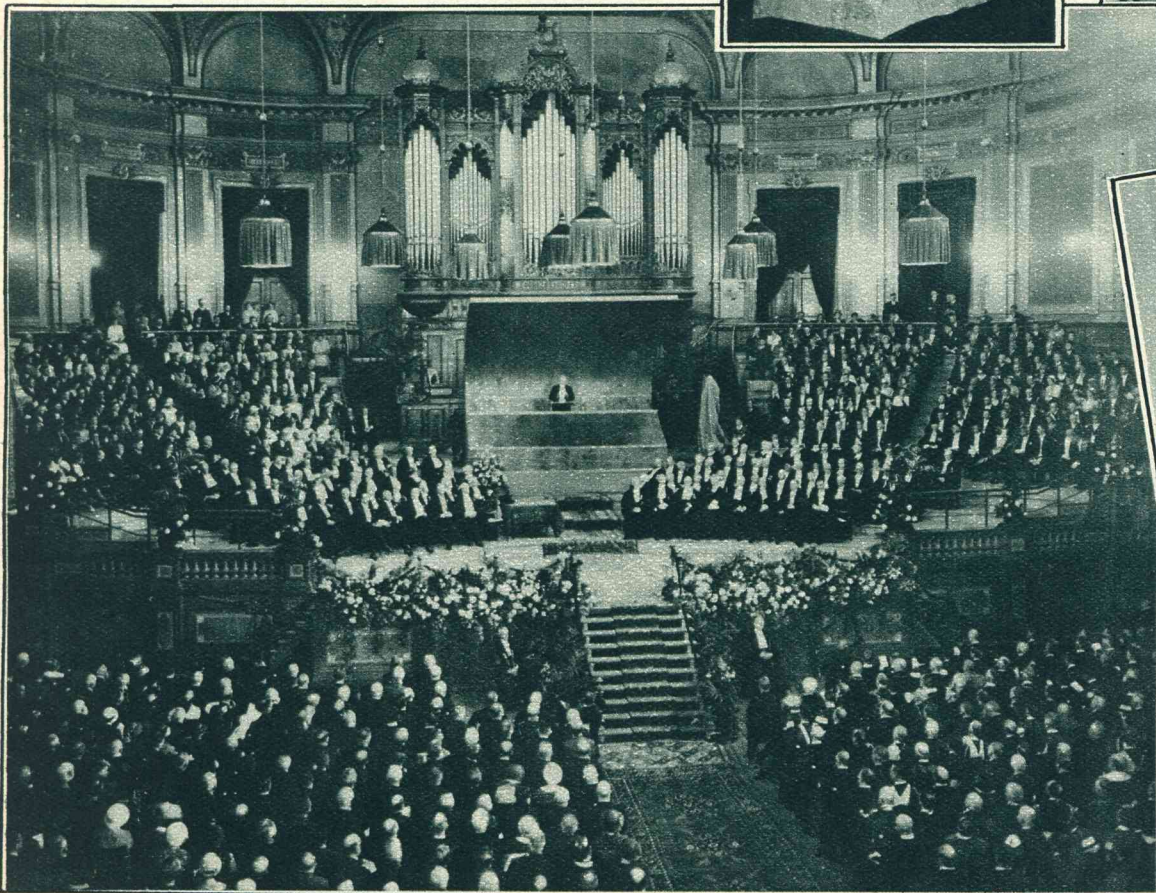

De studenten boden „hun” Hoogeschool een beeld, „De Bezinning” voorstellende en vervaardigd door Joh. Polet, aan.

Onze UNIVERSITEIT

Met fakkels haalden de studenten hun leermeesters af, om hen naar den „professorenkroegjool” te begeleiden.

Er waren niet alleen plechtige, maar ook gemoedelijke oogenblikken. Hooggeleerde dames en heeren in vriendschappelijk gesprek tijdens de ontvangst in het Rijksmuseum.

Een overzicht van de Groote Zaal van het Concertgebouw, waar de Senaat een plechtige openbare zitting hield, en tijdens welke de eeredoctoraten werden verleend.

Henri Polak,

E. Heldring,

W. de Vlugt,

F. Schmidt-Degener,

benoemd tot eere-doctoren der Amsterdamsche Universiteit, wegens hun groote verdiensten voor de wetenschap.

DRIE EEUWEN OUD

Drie hoogleeraren van de Amsterdamsche Universiteit openden den stoet. V.l.n.r. prof. mr. J. Scholte, prof. mr. Paul Scholten, rector-magnificus, prof. dr. Burger.

Geleerden van over de grenzen, die veel bekijks hadden.

Vreemde en kostbare gewaden zag men bij tientallen. De hoogleeraren van de Universiteit van Leipzig droegen den hertogsmantel.

Niet minder „opzichtig“ waren de hoofddeksels. Hier ziet men er 'n kleine collectie van

Professoren en Eeredoctoren

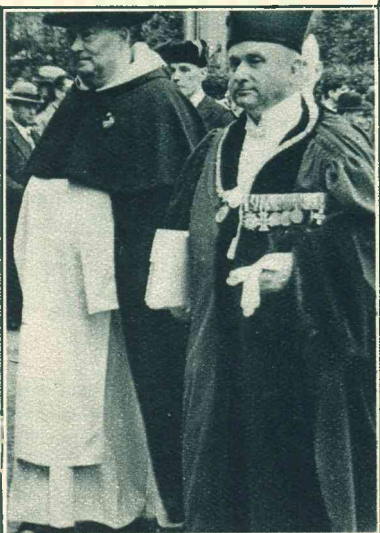
Ook een Dominicaner-monnik liep in den stoet mee; te weten: prof. Kreling, hoogleeraar te Nijmegen.

De afgezanten van het „Institut de France“, met steek en degen.

Onze Universiteit telt drie vrouwelijke hoogleeraren; een van hen, mevrouw Hazewinkel, tusschen haar mannelijke collega's.

De plechtige optocht van professoren uit binnen- en buitenland, die trok van het Stedelijk Museum naar het Concertgebouw, trok sterk de belangstelling van het samengestroomde publiek; niet omdat men de vertegenwoordigers der wetenschap wilde toejuichen, maar wel omdat men zich verlustigde in de fraaie gewaden, waarmede zij zich getooid en de grillig-gevormde baretten, waarmede zij zich gedekt hadden.

Een openbare les in de Doorluchtige School, de voormalige H. Agneskapel aan den O.Z. Voorburgwal, naar een oude kopergravure.

Het Agnieten-Klooster

Bijna twee eeuwen is de Doorluchte School te Amsterdam gevestigd geweest in de voormalige St. Agnes-kapel aan den O.Z. Voorburgwal. In de tweede helft der negentiende eeuw verhuisde het Athenaeum naar de „Garnalendoelen”, het gebouw aan het Singel, waar tegenwoordig de Universiteitsbibliotheek is gevestigd. Vervolgens kwam het voormalige oude-mannenhuys aan den Kloveniersburgwal aan de beurt om er gehoorzalen in te richten, maar omdat de ruimte daar te beperkt bleek, heeft men, na de restauratie, de Agnieten-kapel weer aan haar vóórlaatste bestemming terug gegeven. Wij willen hier, daar dit ons bij dit Universiteitsjubileum wel passend toescheen, een en ander mededeelen uit de geschiedenis van dit gebouw, daarbij vooral gebruik makend van de gegevens, die Dr. J. F. M. Sterck verzamelde in „Van kloosterkerk tot Athenaeum”.

De Agnieten-kapel is de eenig overgeblevene van

de middeleeuwsche kloosters, kapellen en kerken, waaraan Amsterdam voor de Hervorming zoo rijk was. Vooral in dit gedeelte der stad waren er talrijke bedehuizen en de volksmond noemde de buurt, niet zonder ironie „gebed zonder end,” welke naam is bewaard gebleven in de doorlopende steeg ter linkerzijde van den Grimburgwal.

Vermeldenswaard is het ongetwijfeld, dat behalve enkele deelen van de kapel ons is overgebleven een uitvoerige geschiedenis van dit bedehuis en van het aangrenzende klooster, door een der nonnen geschreven, met behulp waarvan wij ons van al het lief en leed dezer kleine gemeente een voorstelling kunnen maken. En zulke kronieken zijn tevens zeer waardevolle bronnen voor ieder,

Portret van Gerardus Vossius, een der eerste hoogleeraren aan het Athenaeum Illustr.

een groote ramp de jonge kloostergemeenschap. Bij den geweldigen brand die dat jaar de stad teisterde en waarbij vrijwel alle groote gebouwen vernield werden, o.a. het stadhuis en zestien kerken, ging ook de Agnieten-kapel in vlammen op. De Zusters zaten „lange tijd in groter armoede ende benaetheyt”.

De kroniek vermeldt, dat de Zusters zich tot 1470 moesten behelpen, maar in hun armoede toch zeer tevreden waren. In dat jaar kon de kerk worden „getimmerd,” terwijl in de volgende jaren enkele aangrenzende panden werden aangekocht, waarin de nonnen zelf verblijf hielden. Het klooster nam meer en meer in welvaart toe, zoodat de Zusters al spoedig een „vlaschhuys” en een ziekenhuis konden laten bijbouwen. Ook het inwendige van de kerk werd verfraaid, en nu nog kan de bezoeker gemakkelijk de plaatsen vinden, waar eens de kleurrijke vensters moeten zijn geweest, terwijl bij de blootlegging der fundamenteën de plek waar het altaar stond duidelijk werd herkend. Uit het memorieboek weten wij dat het geheele hoofdaltaar 170 Rijnsguldens heeft gekost, ongeveer f 700.— naar onze geldswaarde omgerekend. De som was verdiend door zuster Katrijn Heymichsdr, met spinnen. Het handschrift vermeldt uitvoerig den inventaris der kapel en uit het weergevonden Graduale, een misgezangboek met de hand geschreven, kan men concluderen, dat de Zusters de Kerkelijke plechtigheden met gezang hebben begeleid.

De dagelijksche werkzaamheden der Zusters, onder wie verschillende dochters waren van de bekendste Amsterdamsche regeeringsfamilies, bestonden in spinnen en weven, waarmede zij in hun levensonderhoud voorzagen. Ook verdienden zij daarmede het geld voor de verfraaiing en uitbreiding van hun klooster, waarvoor zij trouwens ook vele giften en legaten ontvingen.

Een der gehoorzalen in de Agnietenkapel, zooals deze er thans uitziet. Aan zoldering en vensters kan men nog duidelijk de oorspronkelijke bestemming van het gebouw herkennen.

De kroniek bericht, dat de zusters „soe veel (hadden) overgewonnen uut haire getrouwen arbeyt”, dat de kloosterzusters geen zakken met koren meer behoeften te sjouwen — een te zwaar werk voor vrouwen.

De geestelijke leiding berustte bij een Pater, meestal een van de Orde der Augustijnen. Hun namen zijn alle getrouw opgeteekend en er zijn er enkelen bij die bekend waren om hun godvruchtigen levenswandel of om hun geleerdheid. In 1489 moest het klooster groot financieel nadeel lijden, door de lage valuta in dat jaar.

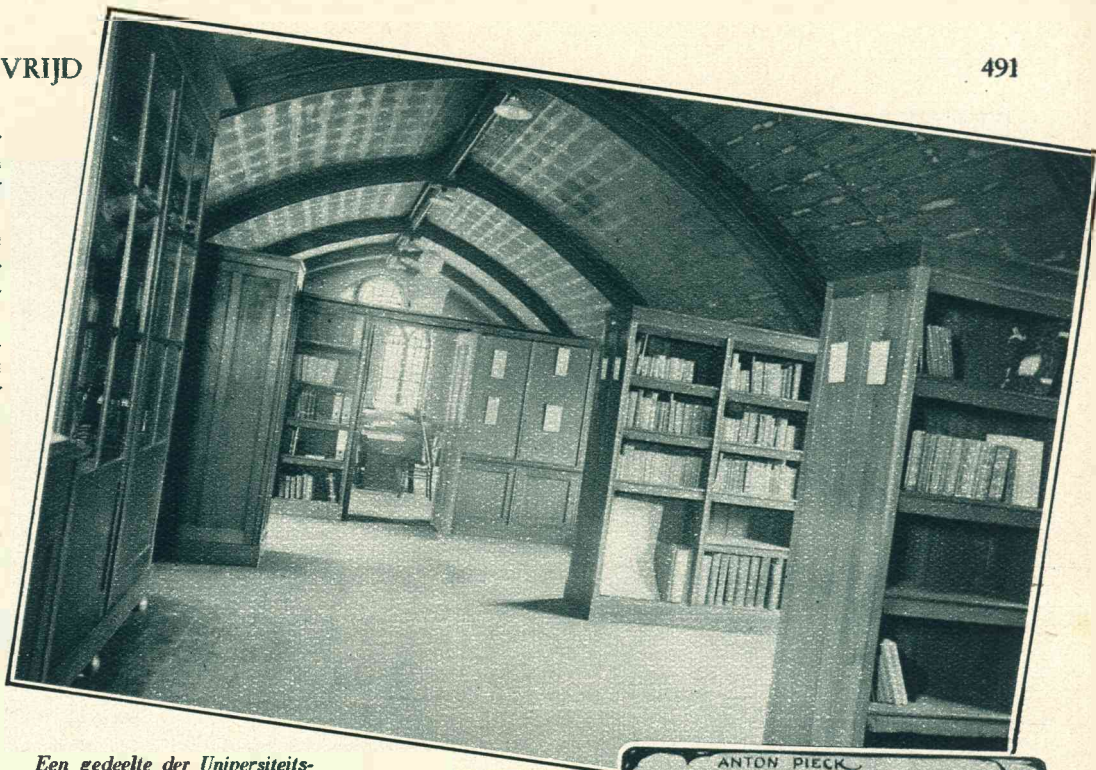
Keizer Maximiliaan die door zijn oorlogen het geld schaarsch en de levensmiddelen duur had gemaakt, droeg de ontvangers der belastingen op de waarde der munten aanzienlijk lager te stellen, zoodat „op dit jaar dede één Rijns gulden 60 stuivers, ende wordt op drie koningen avont dair na geset op 17 stuivers tot groot achterdeel van 't geheele lant.”

De Hervorming maakte een einde aan het kloosterleven dier dagen. De kloosters werden opgeheven en beslag werd gelegd op de goederen. Men liet voorloopig de Zusters van het St. Agnes-klooster wonen, maar zij mochten geen nieuwelingen aannemen.

Nadat de meeste oudere Zusters waren gestorven, vertrokken de overige naar Zuid-Nederlandsche kloosters en het convent was verstrooid.

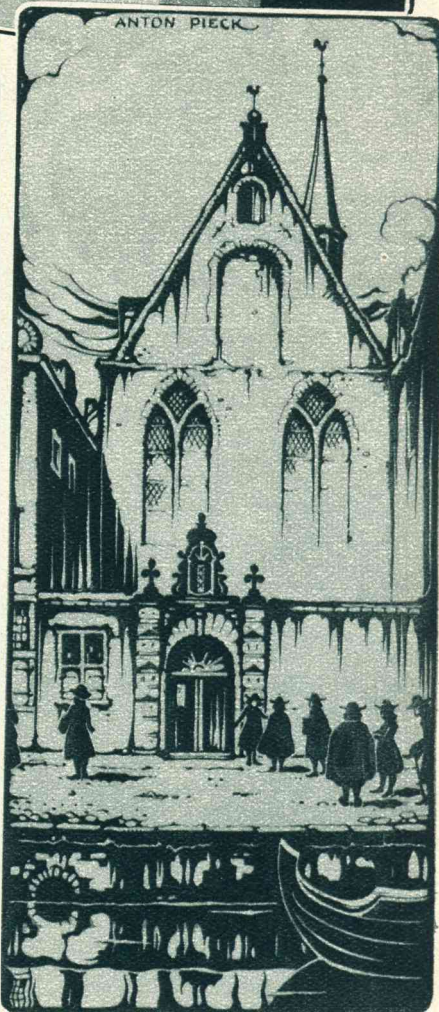
In 1616 is de kloosterkerk als lakenhal in gebruik genomen. De bijgebouwen waren al eerder tot woningen omgebouwd.

8 Januari 1632 verschenen Burgemeesters en Schepenen met de vroedschap en een uitgebreid en luisterrijk gezelschap in de voormalige Agnieten-kapel om er de plechtige openings-

Een gedeelte der Universiteitsbibliotheek, thans in de Agnietenkapel ondergebracht.

De Agnietenkapel naar een teekening van Anton Pieck.

zitting van de Doorluchte School of Athenaeum bij te wonen.

Gerardus Vossius hield zijn inaugurale rede over „Het Nut der Geschiedenis”.

Den volgenden dag hield Caspar Barlaeus zijn eerste oratie voor hetzelfde publiek. De beroemde man, aan wien Vondel een lofgedicht wijdde, sprak „Over de Vereeniging der studie van Koophandel en Wijsbegeerte” — welk ideaal tot op onze dagen nog niet verwezenlijkt is en het ook nooit zal worden, want een geleerde koopman zal even onwaarschijnlijk blijven als een handeldrijvend geleerde.

Bij dit wetenschappelijk festijn ontbrak iemand, die er het minst had mogen ontbreken. De Rechtsgeleerde Faculteit wachtte tevergeefs op de benoeming van Hugo de Groot. Wel vertoefde deze groote vechter voor vrede en recht in de hoofdstad, (Pieter Cornelis) Hooft schreef een gedicht: „Aen den Heere Huigh de Groot, op 't beroepen van twee leeraars ter Doorluchtiger Schoole en zijn komst tot Amsterdam”, maar De Groot was om politieke redenen vogelvrij verklaard; de grootste der Nederlandsche geleerden stierf in ballingschap. Vondel was de eenige, die bij gelegenheid van de in gebruikneming van de kapel als Hoogeschool, aan de oude afkomst durfde herinneren.

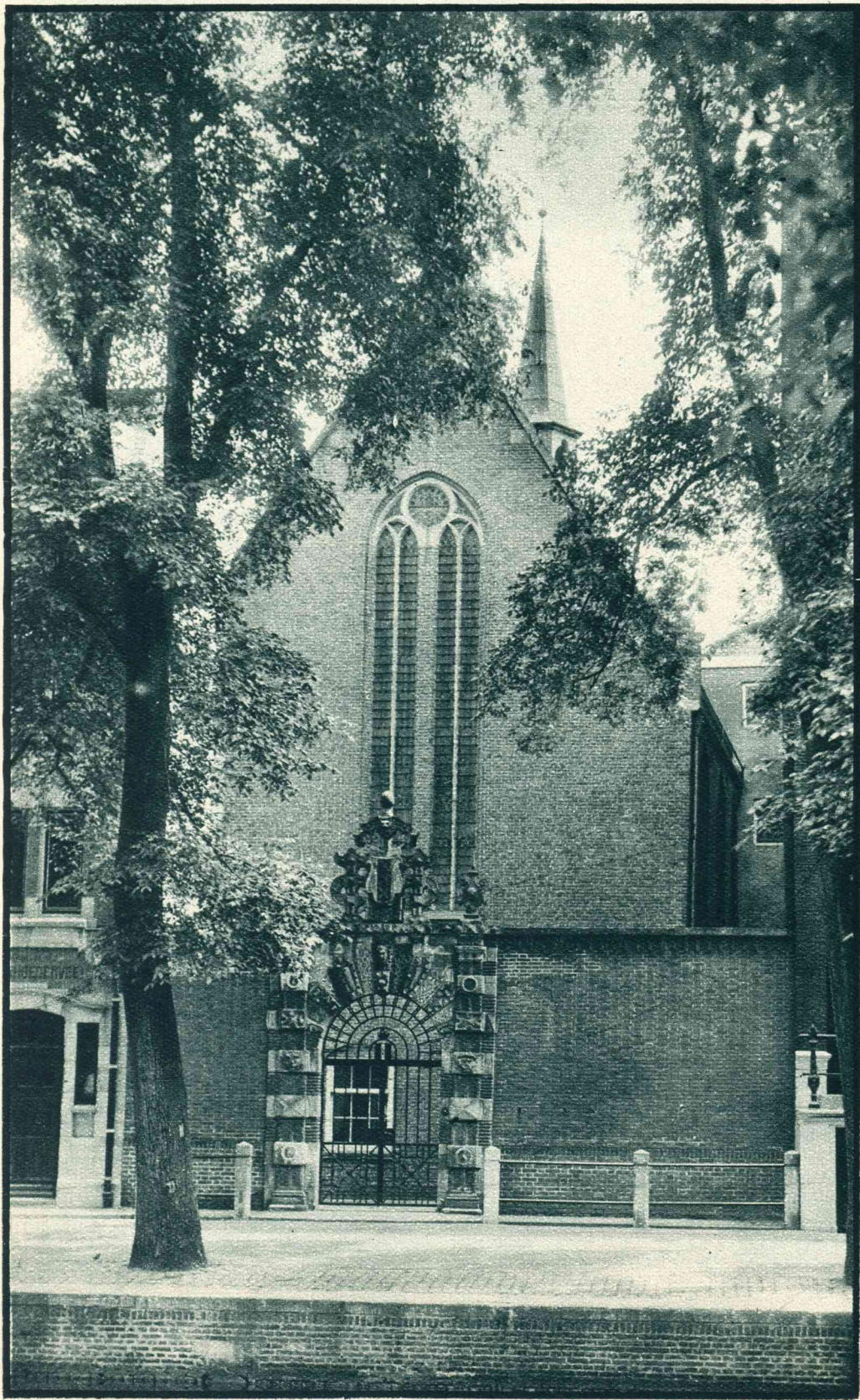
Twee honderd dertig jaren heeft de voormalige kerk gediend als school; in 1862 werd het Athenaeum verplaatst naar de Handboogh Doelen en het gebouw werd tot lagere school ingericht.

Van 1914—1919 waren achtereenvolgens in het eerbiedwaardige gebouw gevestigd: een kleermakerij voor de politie, een distributie-bureau, een electricienswerkplaats. In 1919 nam de Raad het besluit de Agnieten-kapel wederom tot „Athenaeum” in te richten — enkele gehoorzalen en een gedeelte der Universiteitsbibliotheek werden hier toen onder gebracht. De restauratie geschiedde onder leiding van architect A. A. Kok, die het moeilijke werk met groote zorgvuldigheid verrichtte en deswege door den in den aanhef van dit artikel genoemden historieschrijver van de St. Agnes-kapel terecht geprezen wordt.

Wij willen hier besluiten met 'n schoon citaat uit het gezamenlijke gebed, dat 5 maal 's jaars door de Agnieten-zusters werd gebeden: „Voirt begeer ick hartelicken om Gods wil, dat ghi wilt bidden die een voir den anderen, dat wij mit onderlinghe minne ende liefde, mit rust ende vrede mit malcanderen moeten voortgaen in deuchden.”

S. v. H.

De gerestaureerde Agnietenkapel aan de O. Z. Voorburgwal.

EDELWEIS

De Waterlelie

De Gehuurde Cavalier

door

Ralph Durand

De heer Ernest Best voelde zich verre boven zijn medemenschen verheven. Ruimschoots met aardse middelen gezegend, had hij een diepe minachting voor lieden, die zich niet, zooals hij, de luxe konden permitteeren, hun heele leven aan de wetenschap te wijden met 't droevige gevolg, dat ze de verstandskies van een mammoth niet van het sleutelbeen van een menschaap uit den ijstijd zouden hebben kunnen onderscheiden. Zijn wellust voor vernietigende critiek deed hem zelfs vaak met boosaardige minachting neerzien op zijn mede-archeologen. Hij ontmoette dan ook zelden iemand, dien hij niet op de een of andere reden als zijn mindere beschouwde en het was eenvoudig een levensbehoefte voor hem, om anderen op een uitgezocht-liefdelooze manier hun fouten en tekortkomingen onder den neus te wrijven.

Op een keer, toen hij op reis was van Avignon naar Rome, waar hij een congres van geologen en oudheidkundigen zou bijwonen, werd hij aan de grens aangehouden, omdat zijn pas niet geheel in orde bleek te zijn. Dit was een welkome aanleiding voor hem om het heele paspoortstelsel aan een onverbiddelijke critiek te onderwerpen en te mopperen op wat hij de botte onwetendheid van de betrokken beambten noemde. Dezen haalden echter hun schouders op met de verklaring, dat ze er niets aan konden doen en stelden hem voor, een toevlucht te zoeken in een der comfortabele hotels van Mentone, terwijl de Britsche Consul-Generaal den pas in orde bracht. Mr. Best gaf er echter de voorkeur aan om iets verder te reizen en zich naar Monte Carlo te begeven, een oord, waar de zwakheden zijner medemenschen zóó duidelijk aan den dag treden, dat hij er méér dan waar-ook

gelegenheid zou hebben, zijn critische talenten bot te vieren.

In het hotel, waar hij zijn intrek had genomen, kon hij direct al zijn hart ophalen. De hall was overvol met jongelui, die hun tijd en gezondheid verdeden met dansen inplaats van zich buiten aan den zonneschijn te verkwikken. En wat den heer Best nog heviger ergerde: er bevonden zich onder de dansers oudere menschen, die toch verstandiger dienden te wezen. Maar het ergste van alles, wat zijn scherpe en misprijzende oogen zagen, was een jongeman, onberispelijk gekleed, met beschaafde manieren, die danste — niet met aardige, aantrekkelijke jonge meisjes van zijn eigen jaren, maar met dames van rijperen leeftijd, die, althans volgens den heer Best, beter deden naar haar respectievelijke woningen te gaan en daar haar huisvrouwelijke plichten te vervullen. Mr. Ernest Best had wel eens gehoord van wat men in de wandeling noemde „gehuurde cavaliers” — goedgekleede jongelieden met een knap uiterlijk en heerachtige manieren, die wel een vijfhonderd francs per dag verdienden door te dansen met dames, die niet voldoende attracties bezaten voor ongehuurde cavaliers. Maar nog nooit had hij een dergelijk, naar zijn meening, diep-minderwaardig individu in levenden lijve gezien en hij hoopte vurig, dat hij gelegenheid zou krijgen, den jongeman in kwes-

tie nu eens precies te vertellen wat hij van hem en zijn ultra-moderne broodwinning dacht.

Zijn minachting groeide, terwijl zijn blik den jongeman onafgebroken volgde. Hij gedroeg zich in elk opzicht als een employé van het hotel. Hij liep een dame na, die de hall wilde uitgaan en gaf haar met een beleefde buiging de handtasch terug, die ze in haar stoel had laten liggen. Hij kwam een kellner te hulp en stelde een Amerikaan gerust met de verzekering, dat hij het geld had teruggekregen, waarop hij recht had, haalde daarop een spoorboek uit het hotelbureau en hielp den vreemdeling met het opzoeken van een trein, een bezigheid, waarvoor de kellner geen tijd scheen te hebben. En het feit, dat hij al deze dingen deed niet met de onderdanigheid van een betaalden bediende maar met de welwillende vlotheid van een heer, die een ander gaarne een kleinen dienst bewijst, deed hem eerder nog dalen dan stijgen in de aching van Mr. Best.

En nu had de „gehuurde cavalier” warempel de verregaande onbeschaamdheid om op hem, Mr. Best, superieur man van wetenschap en beschaving, toe te stappen!

„De portier vertelde mij,” begon de jongeman, „dat u wilde weten, hoe men het Garavan hol bereikt, waar ze de overblijfselen van een prae-historisch mensch hebben gevonden.”

„En kon dat heerschap mij dat niet zelf komen vertellen,” vroeg meneer Best norsch, „inplaats van u naar mij toe te sturen?”

„De goede man heeft er nooit van gehoord. De meeste menschen, die hier komen, interesseeren zich voor heel andere dingen dan wetenschappelijke vondsten!”

Dat een zoo verachtelijk en minderwaardig

persoon als een „gehuurde cavalier” belang stelde in een verheven onderwerp als den primitieven mensch, was voor Mr. Best's gevoel een beleediging voor de wetenschap.

„En wat weet u dan wel van dergelijke dingen?” vroeg hij vol minachting.

„Niet veel,” gaf de jongeman toe, „maar het lijkt mij geweldig interessant, om geraamten en steenen bijlen en verkoolde mammothbeenderen te vinden, zooals ze dat in het Garavan-hol gedaan hebben. Daarom besloot ik de vrijheid te nemen kennis met u te maken, toen de portier me vertelde, dat u dat hol wilde bezoeken. U stelt zelf veel belang in dat soort vondsten, nietwaar?”

De heer Best gaf een antwoord zooals een Eerste Minister gegeven zou hebben als een of andere idioot hem gevraagd had, of hij zich misschien voor politiek interesseerde.

„Mijn naam,” klonk het uit de hoogte, „is Ernest Best.”

De „gehuurde cavalier” scheen niet zóó op de hoogte van de vorderingen der oudheidkundige wetenschap, dat hij wel eens gehoord had van Ernest Best, lid van het Koninklijk Archeologisch Genootschap en tal van andere wetenschappelijke instellingen en verenigingen.

„Mijn naam is Thursoe,” zei hij kort.

„Zoo!” antwoordde de archeoloog sarcastisch. „Ik ken den naam niet.”

De jongeman negeerde het hatelijke bescheid.

„Als u werkelijk een kenner bent van het steenen tijdperk en dat soort dingen,” vervolgde hij onverstoorbaar „mag ik u misschien een hol laten zien, dat ik toevallig op een bergtoer gezien heb? Het lijkt zoo als twee druppels water op het Garavan-hol, dat het u waarschijnlijk geweldig interesseeren zal en voorzover ik weet, kent vrijwel niemand het bestaan ervan. Het is alleen heel lastig te bereiken — over steile, smalle bergengten, een halve dagreis ver. Ik zou het zeer op prijs stellen, als ik u er heen mocht brengen; we zouden het dan samen kunnen onderzoeken. Ik kan voor muilezels zorgen en wat verder noodig is.”

„Zoodat — als het onwaarschijnlijke gebeuren zou en dat hol van u niet een of ander uilennest blijkt te zijn — u met de eer van de ontdekking zoudt gaan strijken!” was het snijdende antwoord. „Ik heb tijd noch lust om mijn medewerking te verleenen aan fantastische avonturen van ongeleerde domkoppen, die er tuk op zijn, hun naam in de krant te zien.”

Zijn manier van optreden was nu zoo krenkend, dat de dikhuidigste mensch erdoor afgeschrikt zou zijn. Thursoe wendde zich dan ook schouderophalend af.

„Nu, het Garavan-hol kunt u gemakkelijk vinden, als u wilt,” zei hij bij het weggaan. „Het is een halve mijl van het eindpunt der trams uit Mentone.”

De „gehuurde cavalier” had zijn hielen nog niet gelicht, of Mr. Best had reeds berouw, dat hij den jongeman zoo kort-aangebonden had behandeld. Zijn collega's maakten wel eens voorzichtige toespelingen, dat ze den heer Ernest Best méér zouden waardeeren, als hij zelf eens een belangrijke ontdekking deed in plaats van de ontdekkingen van anderen af te kammen. Hij had de onplezierige gewaarwording, dat hij, door Thursoe's aanbod af te slaan, misschien zijn groote kans had laten glippen. Zoodra zich een gelegenheid voordeed, klampte hij Thursoe aan.

„Ik heb nog eens over dat voorstel van u nagedacht,” zei hij, langs-den-neus weg. „Door toevallige omstandigheden heb ik een oponthoud van enkele dagen, dus als u bij uw verlangen blijft, dat ik dat hol onderzoek, heb ik geen bezwaar u daarmede van dienst te zijn.”

„Prachtig,” riep Thursoe enthousiast uit. „U ziet toch niet tegen een moeilijken tocht op?”

„Ik ben wetenschappelijk onderzoeker en dus wel gewoon aan inspannende en bezwaarlijke expedities,” was het hoogmoedige antwoord. „Ik ben geen salonridder van mijn vak.”

„Natuurlijk,” viel Thursoe, die zich niet verdiepte in de diepere bedoelingen van deze raadselachtige toevoeging, den spreker bij. „Ik moet u alleen waarschuwen, dat wij in een kleine „osteria” moeten overnachten — en een plattelandsherberg in deze omgeving is niet bepaald een eerste-rangs hotel, dat weet u natuurlijk. Kunt u morgen dadelijk na de lunch vertrekken? Dan zorg ik

in dien tusschentijd voor muilezels en drijvers.”

„Goed. Maar op één uitdrukkelijke voorwaarde — dat niemand hier weet, dat ik met u ga,” zei Mr. Best, zich met deze woorden, zonder het te weten, den weg bereidend voor zijn vernedering. „Het hoeft in het Koninklijk Genootschap niet bekend te worden, dat ik wetenschappelijke onderzoekingen doe in gezelschap van een... een...”

„Ongeleerde domkop als ik ben,” vulde Thursoe genoeglijk aan. „Uitstekend, meneer Best. En als wij iets van belang vinden, is de eer van de ontdekking voor u. Mij is het alleen om het genoegen van de excursie te doen.”

Den volgenden dag na de lunch nam Mr. Best uitgebreide voorzorgsmaatregelen om zijn gangen te verbergen voor den onbescheiden blik van allen, die mogelijkerwijze in staat zouden zijn, jaloersche collega's over zijn expeditie in te lichten. Hij betaalde zijn hotelrekening — waarvan het eindbedrag hem wederom gelegenheid schonk de sluizen zijner onvriendelijke welsprekendheid te openen — deponeerde zijn bagage in het depot van het hotel — en richtte zijn schreden langs een steil, slecht geplaveid achterweggetje, dat Thursoe hem had gewezen, naar den buitenrand van de stad.

„'n Mooi stel hebt u meegebracht!” gromde hij schamper, toen de jongeman verscheen in gezelschap van drie muilezels en drie drijvers, die hij voorstelde (de drijvers wel te verstaan) als Marco, Henri en Piero.

Best's opmerking was niet geheel ongerechtvaardigd; geen van de drie drijvers was sinds verscheidene dagen in contact met een scheermes geweest en hun kleeding, door langdurig gebruik tot op den draad versleten, verdiende ten volle een plaatsje op den mesthoop.

„Het zijn brave, geschikte kerels ondanks hun niet bijster verzorgd uiterlijk,” verzekerde Thursoe. „Ik ken ze alle drie al verscheidene jaren. Ik zou ze bijna mijn vrienden durven noemen.”

Mr. Best mopperde nog steeds, toen hij in het zadel klom, Marco scheen het noodig te vinden het rijdier te leiden, maar Best beet hem in het Fransch toe, den kop van het beest los te laten. Thursoe herhaalde het bevel in een dialect, dat klonk als Italiaansch, uitgesproken met een Fransch accent.

„U zult mij als tolk moeten laten fungeren,” wendde hij zich daarop tot den oudheidsvorscher. „Die knapen spreken en verstaan alleen hun eigen tongval.”

Het duurde niet lang, of Mr. Best wenschte, dat hij Marco maar zijn gang had laten gaan. De muilezel toonde een soevereine minachting voor zijn rukken aan den teugel en volgde koppig den weg, dien hij zich zelf koos, bij voorkeur langs den uitersten rand van het pad, onheilspellend scherpe bochten nemend op punten, waar moorddadige afgronden gaaptten.

Ze lieten de zone, waar citroenen groeien in de terrasvormige boomgaarden, waar de olijfbom groent en de eetbare kastanje in menigte te vinden is, achter zich en bereikten de hoogte, waar alleen nog maar erica, wilde mirth en wilde aardbeien zich langs de steile bergwanden vertakten. Heel diep beneden hen schitterde de blauwe zee in het zonlicht en omhoog stonden de barre bergwanden, massief en dreigend, tegen de lucht afgeteekend. Maar Mr. Best was te zeer in beslag genomen door den angst zijn nek te breken, om nog aandacht te hebben voor het grootsche natuurfataleel....

Het was al laat in den middag, toen het pad naar een kleine vallei begon te dalen; ze zagen een paar wit-gepleisterde gebouwtjes liggen, die elkaar in deze eenzaamheid gezelschap schenen te houden. „Is het hier, waar we den nacht zullen doorbrengen?” vroeg Mr. Best hoopvol.

„Neen. Dit is een grenspost. Ik meen, dat ik u gezegd had, dat onze „osteria” op Italiaansch grondgebied ligt. We moeten onze passen hier laten zien.”

„Maar ik heb geen paspoort. Dat moest naar Parijs worden opgestuurd, omdat een of ander idioot van een ambtenaar beweerde, dat het niet in orde was.”

Thursoe vuurde zijn muilezel tot een draf aan, reed vooruit en had een onderhoud met een man in een stoffig, blauw uniform en een bos haneveeren aan zijn hoed. Na een poosje draafde de jongeman weer terug.

„Het is in orde,” deelde hij mee. „Het kan hem niet schelen, dat u geen paspoort hebt, omdat we toch weer langs dezen weg terugkomen. Ik zei hem, dat ik tot de Engelsche ambassade in Parijs behoorde en dat was voldoende.”

„Ik denk, dat een fooi van een paar lire dezelfde uitwerking had gehad als uw leugen,” grauwde de archeoloog. Hij was in zijn allerslechtste humeur: hongerig, dorstig, murw en geradbraakt door de kuren van zijn muilezel, stijf in al zijn ledematen....

Ze zetten den tocht voort. Een oogenblik dacht Mr. Best erover terug te keeren, maar dat was toch zijn eer te na. Had hij tegen den jongeman niet hoog opgegeven van zijn ervaring op het gebied van veeleischende expedities? Bovendien leefde hij wat op in het vooruitzicht, dat ze weldra de „osteria” zouden bereiken; hij had aangename herinneringen aan eenvoudige, maar kraakzindelijke logementen op het Fransche platteland, met omelettes, die de chef-kok van Hotel Splendide de heldere boerin niet zou verbeteren. Maar Italië is Frankrijk niet....

Juist toen de zon achter de bergwanden begon te dalen, steeg Thursoe af voor de deur van een eenzaam, haveloos vervallen bouwzel.

„Waarom houdt u stil bij dit armzalige krot?” informeerde Best. „Laten we zoo vlug mogelijk doorrijden naar het logement — ik heb honger.”

„Dit is het logement,” verklaarde de jongeman, zichtbaar geamuseerd door de kwaadaardige verbazing van zijn tochtgenoot.

„Maar hoe komt hier een logement? Er woont mijlen in den omtrek geen levende ziel.”

„Ik heb altijd het gevoel gehad, dat het tactloos zou zijn ernaar te vragen,” antwoordde Thursoe welgemoed, „maar daar dit weelderige etablissement op zoo'n verlaten plek vlak bij de grens ligt, heb ik een stil vermoeden, dat het voornamelijk begunstigd wordt door smokkelaars.”

Mr. Best steeg ook af en keek door de vensters — zonder blinden of gordijnen of een andere beschutting — naar binnen. Hij zag eerst een kale ruimte, bevattende een gemetselde stookplaats, een ruwhouten tafel, een paar banken en een kast van hetzelfde materiaal en 'n paar rondtrippelende, magere, armoedige kippen. In een aangrenzend vertrek ontwaarde hij een vervaarlijk getimmerte, dat een ledikant scheen te zijn. Het was bedekt met tot flarden versleten zakken — het beddegoed! De derde ruimte, grenzend aan de „slaapkamer”, was de stal, vanwaar een ladder toegang gaf tot den hooizolder.

„Waar moet ik slapen?” vroeg hij kribbig. Thursoe's glimlach leek bedenkelijk veel op een grijns.

„De herbergier is een gastvrije ziel,” zei hij. „Hij zal u waarschijnlijk zijn eigen bed aanbieden, zonder er ook maar iets extra voor te rekenen. Maar als ik u een rad mag geven, u kunt beter met mij en Marco en de anderen in het hooi slapen. Ik geloof, dat het daar aanmerkelijk zindelijker is. Er is ruimte genoeg voor ons allemaal.”

„Ik neem het bed,” besliste Mr. Best. „Waar kan ik mij wasschen?”

„Dat doen we hier niet. Water is schaarsch in deze streek; de menschen zijn gewend het zonder water te stellen. De wijnbergen voorzien den waard van wijn voor den dorst en zijn olijfbomen verschaffen hem olie om het eten mee te bereiden.”

Mr. Best joeg een kip van een bank weg en zeeg vermoeid neer.

De waard liep bedrijvig heen en weer, kennelijk vereerd met het bezoek. Hij zette een groot, ongelooflijk oudbakken brood op tafel, een brok kaas, dat de kleur van zandsteen had en ook bijna even hard was en een kan goudkleurigen wijn. Toen deed hij een stap achterwaarts, als verwachtte hij een blijk van goedkeuring. Daar dit echter uitbleef, keek hij een oogenblik peinzend naar den grond, liep toen naar de kast, nam er een afgeschilferd geëmailleerd bord en een knipmes uit en deponeerde die op de tafel. Toen Mr. Best ook daarop nog niet reageerde, liep de waard de kamer uit, keerde even later met een arm vol takken terug, wierp ze op den haardrooster en stak ze aan. Een scherpe rook vulde het vertrek en Mr. Best nam de vlucht naar buiten.

„Waarschuw me als het eten klaar is,” zei hij bij het heengaan en schamper voegde hij er bij: „Als er tenminste wat te eten is.”

Achter het huis, onder een met druiven begroeid

latwerk, was een kegelbaan en een bank. Daar ging Mr. Best, hoewel het inmiddels vrij koel was geworden, zitten wachten en voor zijn oogen ontrolde zich een panorama zóó volmaakt schoon, dat menigeen zich gaarne den moeilijken tocht ervoor had getroost. Drie duizend voet beneden hem strekte zich de effen violetblauwe zee tot aan een horizon, die in scharlaken gloed werd gezet door de ondergaande zon. Van San Remo in het oosten tot Nice in het westen ontstaken alle steden aan de Riviera hun lampen. Achter hem silhouetterde de scherpe rand van den bergkam rose tegen een hemel, die in schitterender purper gekleurd was dan de kroningsmantel van een vorst. Op zulk een plaats, met dit schouwspel voor oogen hadden in een voornamen grooten geest grootsche gedachten geboren kunnen worden. Maar meneer Best kon alleen maar denken aan zijn geradbraakt karkas en zijn rammelende maag.

De waard kwam naar buiten en wenkte hem aan tafel; Thursoe en de drijvers hadden zich daaraan al neergezet.

„Moeten die schooiers samen met ons eten?” bromde de archeoloog tegen den jongeman.

„Ja, tenzij u ze verzoekt weg te gaan,” was het antwoord. „Ik ben niet van plan het te doen; het zijn vrienden van mij.”

Mr. Best snoof minachtend, terwijl hij op de bank plaats nam.

„Wat is er te eten?” vroeg hij bruusk.

„Geroosterde kastanjes. De waard bood ze eerst niet aan, omdat hij brood en kaas een gepaster menu vond voor gasten van onzen rang en stand.”

De oudheidvorscher dwong zich een dozijn ervan te eten, toen had hij er genoeg van, maar verzadigd was hij nog niet. Daarom nam hij de kaas op, rook er aan — en schoof de homp zoover mogelijk uit zijn bereik, met een uitdrukking op zijn gezicht of hij in een glibberig ondiep had gegrepen.

Toen hakte hij nijdig een stuk van het brood af. Daar het echter zoo droog was als zaagsel — de fossiele rest van den maaltijd van iemand uit het steenen tijdperk — laafde hij zich met een slok wijn, en zette den kroes neer, blazend en sputterend van walging; het vocht smaakte naar een mengsel van muffen azijn en kopervijlsel. Hij schoof zoo ver mogelijk van het gezelschap af, nam een sigaar uit zijn koker — nam niet de moeite om te vragen of Thursoe rookte — stak de sigaar aan, wierp den afgebranden lucifer in den haard, en zette zich in postuur om zijn opgehoopt venijn te luchten.

„Ik voor mij vind,” begon hij langzaam en nadrukkelijk, „dat er geen verachtelijker wezen bestaat dan een man, die afgehuurd is om met oudere dames te dansen. Ik heb mij laten vertellen, dat dat tegenwoordig een broodwinning is. Ja, dat bijna ieder mondain hotel aan de Riviera er den laatsten tijd voor dat doel zoo'n parasiet op na houdt. Voor ik mij tot zoo iets zou verlagen, zou ik nog liever een stuk brood zien te verdienen als straatveger of voddenraper.”

„De wereld staat sedert den oorlog zoo heelemaal op zijn kop, dat een heel leger van jonge mannen niets beters kan krijgen,” bracht Thursoe hiertegen in het midden. „Bovendien, ik weet toevallig, dat verscheidene jongelui zonder geld, wier gezondheid in de loopgraven gebroken is, aan de Riviera dergelijke baantjes aangenomen hebben, om op die manier in een zonnig en mild klimaat te kunnen leven. Wat schiet er voor die arme kerels anders over?”

„U wilt toch niet probeeren mij wijs te maken, dat uw gezondheid door den oorlog gebroken is?”

„We hadden het niet over mijn persoon,” antwoordde Thursoe geduldig.

„Maar u oefent immers dat nobele vak uit! Ik heb u met mijn eigen oogen in Hotel Splendide zien dansen met dames, die zoo weinig aantrekkelijk waren, dat geen man ze uit vrijen wil ten dans zou vragen.”

Thursoe kreeg een kleur.

„Waarom ik met die dames dans is mijn zaak,” merkte hij op, nog steeds heel kalm. „Maar daar u belang in deze aangelegenheid schijnt te stellen, wil ik u wel geruststellen met de verklaring, dat mijn motief alleen en uitsluitend doodgewone beleefdheid was, noem het desnoods humaniteit. Waarschijnlijk begrijpt u niet, dat een man het zielig kan vinden, wanneer hij merkt, dat een dame graag dansen wil en geen cavalier zich om haar bekommert.”

„Inderdaad begrijp ik dat niet en ik geloof er

ook niets van. Het is niets dan een uitvlucht wat u zegt. Ik beweer niet, dat u een vast salaris geniet, maar er bestaat zonder twijfel 'n stilzwijgende overeenkomst, waarbij de dames, die met u dansen, u een behoorlijke fooi geven of laten we met een mooi woord zeggen, een douceur, als u dat aangenamer in de ooren klinkt.”

Thursoe's blos werd dieper en hij lachte — maar het was geen opgewekte lach.

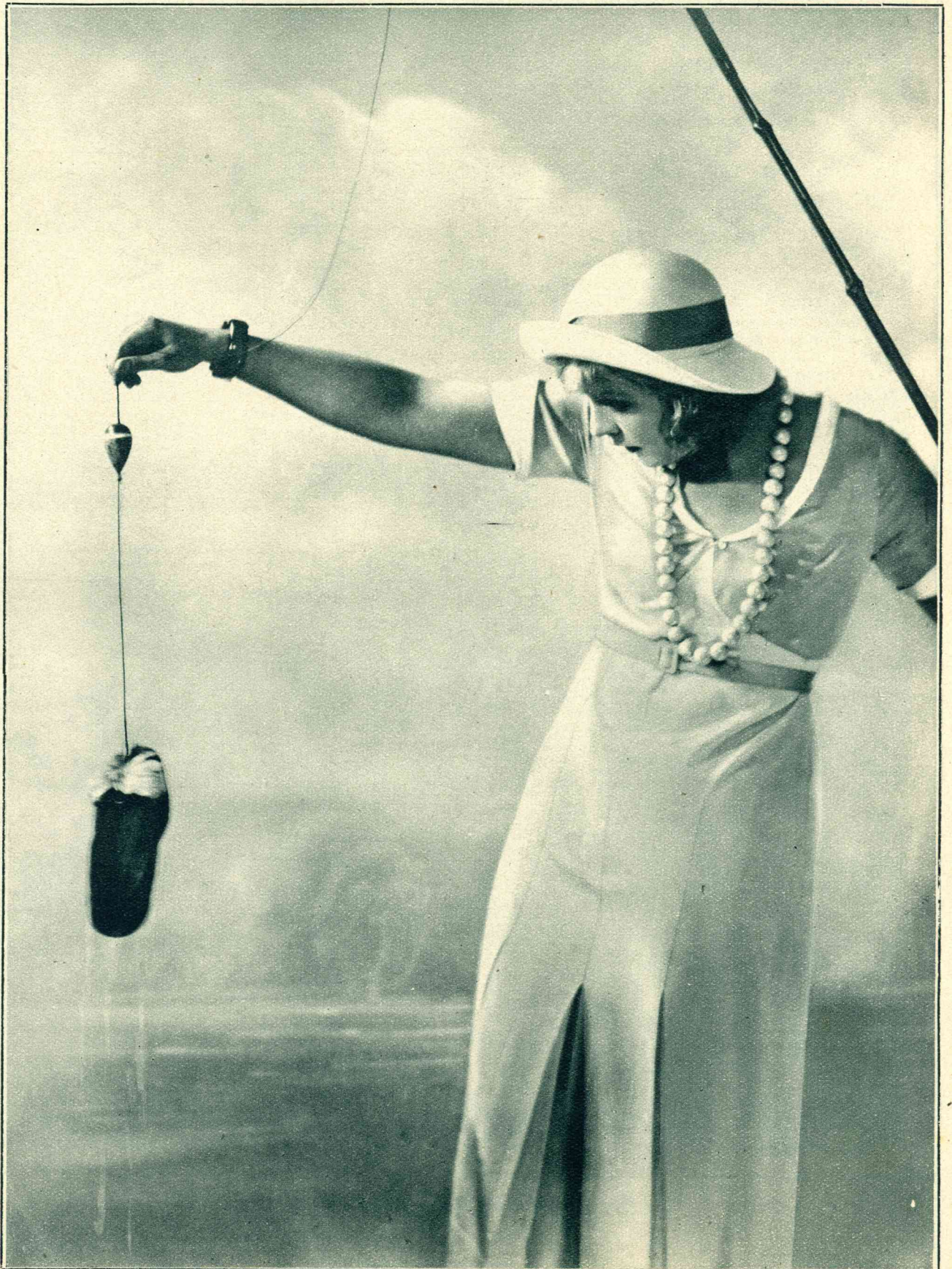
„U overschat mijn charmes,” zei hij een beetje scherp thans. „Sedert ik als een schooljongen een boodschap voor mijn tante deed, heb ik geen douceurtje meer van een dame gehad.”

„Als de dames u dan niet betalen, doet de hotel-directie het.”

Thursoe sprong op. Hij stak de handen in zijn zak en zei koel:

„Ik geloof, dat u vergeet, dat u mijn gast bent.”

(Wordt voortgezet)

ZACHT GLANSDE HET MEER IN

T MEER IN HET AVOND-LICHT

Vrouwenleven

Een toilet dat in het bijzonder opviel bij de opening van „Royal Ascot”.

Bij een zwarte japon werd een wit, kort manteltje gedragen, van voren schuin over elkaar vallend en als een breede, ruim vallende ceintuur om de taille geslagen. De korte wijde vleugelmouwjes van dit manteltje vallen ruim over de lange nauwsluitende mouwen van de japon. Wit hoedje.

Op de wedrennen van Chantilly trok het geruite toilet van onze afbeelding (hieraan rechts), met de eenvoudige lijnen die een slank figuur zoo goed tot zijn recht doen komen en waarbij de groote, eenvoudige en toch zeer elegante hoed zich zoo fraai aansluit, in het bijzonder de aandacht.

Een der elegante toiletten die de aandacht trokken bij de wedrennen in Chantilly.

Witte en zwarte élégance bij de opening van „Royal Ascot”.

MODE-REVUE

op de wedrennen in Chantilly en bij „Royal-Ascot”

Naarmate de zomer vordert schijnen de japonnen langer te worden en de hoeden groter. De lange japonnen blijven niet meer voor den avond gereserveerd. Dat blijkt al heel duidelijk uit de foto's, welke ons worden toegezonden van de jongste mode-parades bij de opening van „Royal Ascot” en bij de wedrennen van Chantilly.

Dit zijn van die gelegenheden, waarbij de proef op de som geleverd wordt, waar blijken moet wat er alzo behouden werd van al de nouveautés welke de mode-ontwerpers bij den aanvang van het seizoen in allerlei mode-shows te zien gaven.

En tegelijk worden er weer nieuwe proefballons opgelaten en nieuwe scheppingen getoetst aan den smaak van het publiek.

Naast eenvoudig voorname toiletten was er ook veel, dat door een overvloed van strooken en linten een opgedirkten indruk maakte. Veel japonnen werden gecompleteerd door een bolero of manteltje, soms van hetzelfde materiaal, soms van een ragfijn doorschijnend weefsel, dat nauwelijks eenige bedekking geeft.

Van welk een geheel ander genre is de witte strookjesjapon op onze foto beneden, een der meest in het oog vallende toiletten bij de opening van „Royal Ascot.” Als nieuwigheid zien we hier ook weer de struisveeren boa verschijnen, zooals die een paar tientallen jaren geleden in de mode was. Een wit kanten hoed bekroont dit wel zéér bewerkelijke toilet.

Ook de oudere dame draagt bij haar voorname zwart kanten japon een witten hoed met zwart fluweelband gegarneerd. Het meer artistieke of zoo men wil excentrieke was eveneens vertegenwoordigd, getuige onze foto links boven, van 'n toilet, dat ook in de vorige eeuw op zijn plaats zou zijn geweest en nu tracht zich een plaatsje te veroveren in onzen tijd. Zelfs de wit kanten mof, die waarschijnlijk niet alleen als speelgoed maar ook als tasch dient, ontbreekt niet, evenmin als de mitaines — of zijn het enkel losse ondermouwjes?

In elk geval is dit geheel, met den grooten schuithoed, weer eens iets anders dan anders. Er waren trouwens meer speciale jongemeisjestoiletten, 'n aardig ensemble, bijvoorbeeld, drie kwart lange mantel met schouderkraagje waaruit de blouse met plat rond, tamelijk nauw den hals omsluitend kraagje te voorschijn kwam. Om het kraagje een ruim aangezet valencienne-kantje. Ter voltooiing van het geheel een eenvoudig schuin mate lot-hoedje.

PAULA DEROSE

Een vroolijk garnituur

Van frissche effen kleuren, gekleurde stippen, of effen met kleuren afgebiesd, wordt dit garnituurtje, een taschje met bijpassende shawl, gemaakt. Zeer aardig om een van die effen linnen zomer-japonnetjes te completeren.

Het taschje is uit één stuk geknipt, de te samen genaaide deelen, welke den zak vormen, en de overslag. De overslag is met drie schulpen, waarin op gelijken afstand knoopsgaten, de shawl is van onder breder, en loopt boven smaller toe, de sluiting is met twee schulpen, waarin knoopsgaten. Een dubbel lapje stof wordt tot een ring gemaakt, er worden twee knopen op genaaid, en de ring kan geschoven worden om de shawl, en deze kan nu vastgemaakt worden.

We kiezen b.v. vuurroode of blank metalen knopen.

(Het taschje wordt driemaal geknipt, eenmaal stof, eenmaal linnen, eenmaal voering). D.D.L.

REISVEREENIGING DE STAD AMSTERDAM

KANTOOR: N.Z. VOORBURG WAL 262, AMSTERDAM

Voor onderstaande reizen schreven reeds velen in:

Bladzide programma boekje	Reis- nummer	Vertrek- datum	DOEL DER REIS	Aantal dagen	Aanvangs- punt	Eindpunt	Klasse trein	Auto Boot	REISSOM		
									Auto Boot	2e Klasse trein	3e Klasse trein
81	82	9 Juli	Schwarzwald	7	Utrecht	Nijmegen	3e				72 50
31	20	11 Juli	Ardennen-omgeving	6	R'dam	R'dam		Auto	55 —		
116	153	11 Juli	Meiringen B. O.	8	Utrecht	R'dam	3e				101 —
121	164	15 Juli	Lugano Ital. Meren	9	Utrecht	Utrecht	3e				125 —
111	145	16 Juli	Interlaken-Wilderswil	8	Utrecht	R'dam					117 50
31	21	18 Juli	Ardennen-omgeving	6	R'dam	R'dam		Auto	55 —		
34	46	18 Juli	Luxemburg-Ardennen	7	R'dam	R'dam		Auto	72 50		
42	57	18 Juli	Rijn-Eifel-Taunus	6	Utrecht	Utrecht		Auto	68 —		
71	217	18 Juli	Rüdesheim-Rijn	7	Utrecht	Nijmegen	3e				67 50
53	86	19 Juli	Wernigerode-Harz	7	Utrecht	Utrecht	3e				80 —
57	93	20 Juli	Heidelberg-Stuttgart	7	Utrecht	Utrecht	3e				95 —
44	68	22 Juli	Bad Ems-Taunus	7	Utrecht	Utrecht	3e				82 50
65	103	23 Juli	Rijn-Stuttgart	8	Utrecht	Utrecht		Auto	105 —		
45	70	23 Juli	Rijn-Schwarzw.- Vogesen	9	R'dam	R'dam		Auto	125 —		
124	68	23 Juli	Rijn-Luzern-Brunnen	8	Utrecht	R'dam	3e				120 —
31	22	25 Juli	Ardennen-omgeving	6	R'dam	R'dam		Auto	55 —		
32	36	25 Juli	Ardennen-omgeving	6	R'dam	R'dam	2-3e				53 —
42	58	25 Juli	Rijn-Eifel-Taunus	6	Utrecht	Utrecht		Auto	68 —	59 —	
61	97	27 Juli	Rijn en Eifel	7	Utrecht	Zevenaar	3e				85 —
104	41	28 Juli	Bad Salzburger-Festspiele	9	Utrecht	Zevenaar	2-3e			175 —	150 —
108	139	1 Aug.	Zwitserland	14	R'dam	R'dam		Auto	185 —		

POPULAIRE REIS NAAR HET BERNER OBERLAND (MEIRINGEN)

Duur: 8 dagen. Aanvangspunt: Utrecht. Eindpunt Rotterdam. Geen nachttreinen. Reissom f 101.— 3e klas Spoor en 2e klas Boot Minstens 15 personen. Reisnummer 153

- 1e Dag. Des morgens vertrek van Utrecht C.S. via Köln, Wiesbaden, Frankfurt a.M., Karlsruhe, Freiburg naar Bazel S.B.B., hier overstappen en vervolgens naar Luzern. Lunchpakket wordt van huis medegenomen. Diner in den trein. Logies te Luzern.
- 2e Dag. Na het ontbijt bezichtiging van Luzern, o.a. Kapelbrug, Löwendenkmal, etc. Vervolgens per boot naar Alpnachstadt en verder per trein naar Meiringen. Bij aankomst aldaar kamerindeeling, lunch. Des namiddags bezichtiging van Meiringen, o.a. Kerk met Oude Romeinsche Krypta, de Aareschlucht. Diner en logies.
- 3e Dag. Na het ontbijt per autocar naar Brienz en vervolgens naar den Brienzertorhorn, Lunch Restaurant Rothorn-Kulm. Enorm panorama over Zwitserland, het Mont-Blanc gebied enz. Na de lunch vertrek naar Brienz en vervolgens autotocht in de omgeving. Diner en logies te Meiringen.
- 4e Dag. Na het ontbijt per wagen naar den Reichenbach-waterval en het Kurhaus Rosenlauri. Lunch. In den namiddag bezichtiging van de wild-romantische Rosenlaurigletscherkloof, daarna langs een bergpad naar den gletscher. Terug naar Meiringen per wagen. Diner en logies.
- 5e Dag. Na het ontbijt schitterende autocartocht naar Kandersteg via Frutigen. Bezoek aan de Blausee. Lunch. In den namiddag naar Interlaken, bezichtiging van de stad en vervolgens terug naar Meiringen. Diner en logies.
- 6e Dag. Na het ontbijt autotocht naar de Grimselpasshöhe via Innerkirchen, Handegg (Handeggfall), Grimselospiz, zoo mogelijk bezichtiging van de enorme elektriciteitswerken aldaar. Vanaf de Grimselpasshöhe buitengewoon panorama op Gletsch en den Rh'negletscher. Lunch in Grimsel-Passhöhe. Terug naar Meiringen langs denzelfden weg. Diner en logies.
- 7e Dag. Des morgens gelegenheid om te winkelen. Lunch. In den namiddag vertrek per trein naar Interlaken en vervolgens per boot over het Thunermeer naar Thun. Aankomst te Thun circa 18 uur. Diner te Thun. Korte bezichtiging van de stad en te 19.52 vertrek naar Bazel. Aankomst aldaar 22.24. Logies.
- 8e Dag. Na het ontbijt vertrek te 6.45 via Straatsburg, Luxemburg naar Brussel, Antwerpen, Rotterdam D.P. Aankomst aldaar 19.28. Lunch in den trein.

PER LUXE AUTOCAR DOOR 'T MOOISTE GEDEELTE VAN DE ARDENNEN

Duur: 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam. Reissom f 55.— bij minimum deelname van 20 personen. (Reisnummer 21)

- 1e Dag. Vertrek des morgens te 10 uur van Rotterdam, Stationsplein D.P. via Dordrecht, Moerdijk, Roosendaal naar Antwerpen. Bezichtiging van de stad en lunch. Des namiddags voortzetting van den autotocht via Mechelen, kort bezoek, naar Brussel. Diner en logies. Des avonds voor eigen rekening naar Theater of Variété.
- 2e Dag. Korte bezichtiging der stad en vervolgens via Schaerbeek, Leuven, Waver, Gemblours naar Namen. Bezichtiging der stad, vervolgens naar Dinant. Lunch. Bezoek aan de Citadel, het monument der gefusilleerden en de Rocher de Bayard. Daarna langs Beauraing-Bièvre naar Bouillon. Bezoek aan het Kasteel, alsmede verdere bezienswaardigheden. Diner en logies.
- 3e Dag. Na het ontbijt vertrek van Bouillon langs Florenville, Arlon, Capellen naar Luxemburg. Bezichtiging van de stad en lunch aldaar. Daarna langs Mondorf, kort bezoek, Remich, met bezoek aan de Caves St. Martin, om vervolgens langs de prachtige vallei van de Moezel, Wasserbillig, Moersdorf, Echternach te bereiken. Diner en logies.

4e Dag. Kort verblijf te Echternach en vervolgens vertrek langs Grundorf, Berdorf, Müllertal, Vianden naar Diekirch. Lunch in Hotel „du Midi“. Na bezichtiging van Diekirch voortzetting van den tocht langs Hosingen naar Clervaux. Diner en logies. Bezichtiging van Clervaux o.a. de kapel van N.D. de Lorette, het Kasteel e.a. bezienswaardigheden.

5e Dag. Na het ontbijt vertrek langs Marnach, Heinerscheid, Weiswampach, Salm-Château, Vielsalm naar Remouchamps. Lunch en bezichtiging van de Grot van Remouchamps. Vervolgens langs Theux, Chaudfontaine naar Luik. Diner en logies.

6e Dag. Na het ontbijt vertrek van Luik langs Wandre, met hoog gelegen vesting, Visé, Maastricht, Roermond, Eindhoven, Tilburg, Breda, Moerdijk, Dordrecht naar Rotterdam. Lunch te Eindhoven.

**SLUIT U NOG AAN!
MAAR DOE HET SPOEDIG!**

Onze Eigen Reisvereniging bespaart u op de eerste plaats:

DE WINST, welke een reisbureau, of **DE CONTRIBUTIE**, welke een reisvereniging behoeven om te kunnen floreeren: personeel en administratie betalen wij voor u, en u bent automatisch lid onzer reisvereniging, zonder eenige contributie, zolang u abonne bent van ons weekblad.

Het 20-jarig bestaan der zwemvereniging Nereus te Koog a. d. Zaan. Huldiging van den aanvoerder van Nereus-polo-team.

100 Sigaren à f 6.-

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Sumatra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek: Engelschesteeg 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.

S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschesteeg 12 - Telefoon 47327

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“

Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen

Handleiding gratis.

Schatten van schoonheid sluimeren in Uw huid. Gelaatsmassage met Purol wekt ze tot nieuw leven. Een handleiding voor gelaatsmassage ontvangt U gratis bij koop van Purol (doos 30 ct., tube 80 ct.) Alléén bij Apoth. en Drogisten.

ADVERTEERT IN DE STAD AMSTERDAM

VRAAGT EENS AAN

noe u zonder muziekkennis Piano-Harmonika kunt spelen met gratis bijgevoegde notenbladen. Deze Piano-Harmonika met 22 toetsen en 8 bassen en gratis notenbladen zenden wij u franco huis voor f 35.—. Wanneer u kennis wilt maken met de wereldberoemde

SYRENA HARMONIKA

welke voorzien is van onbrekbare zilverstaal tongen, waardoor prachtige volle toon, vrage de nieuw uitgekomen catalogus no. 93. De Syrena Harmonika wordt zoowel met pianoklavier als met knoppen geleverd met 36 tot 200 bassen.

N.V. HEES & Co. - HAARLEM
Kruisstraat 33

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door

Aambeienzalf Boom

Het jeuken bedaarft spoedig.

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

De muziek trekt voorbij.

EEN SCHOTSCH VOLKSFEEST

Schotland behoort niet tot de landen, welke door vacantiereizigers bij voorkeur worden bezocht. Ten onrechte evenwel, want men treft er nog een prachtig en ongerept natuurschoon aan, dat zijn weerga in Europa niet vindt.

De Schotsche meren en heuvels, de heidevelden en de rotsgebergten verdienen 'n grooter vermaardheid dan op het oogenblik het

Twee echte, critische Schotten.

De tamboer-majoor der Hooglanders

De zwaarddanser, gracieus als een prima ballerina.

Van de Schotten weten vele mensen niet veel meer dan dat zij in een kwaden roep van ongeloofelijke zuinigheid staan, en dat zij in hun vrijen tijd bij voorkeur den doedelzak bespelen. Het eene en het andere is even juist als de bekende Amerikaansche veronderstelling, dat heel Nederland op klompen en in Volendammer pakjes loopt.

De Schotten hebben raseigenschappen, die wel in staat zijn ons sympathiek te stemmen. Immers, behalve eerlijk, trouw, spaarzaam en dapper zijn zij zonder uitzondering aan hun geboorteland gehecht met een stoere 'mannelijke genegenheid.

Vaderlandsliefde is daar geen doode formule, geen spottwoord, maar 'n bezit, waarop ieder trotsch is en dat ieder in zich aankweekt. Nog leven er de volksliederen, die van mond tot mond gaan en zoo hun weg vinden naar het hart van het

volk, nog vertellen er de herders aan den eenzamen wandelaar de oeroude sagen van onverschrokken koningen, van smachtende en liefhebbende jonkvrouwen, nog wordt er het volkslied gezongen, niet als uiting van reactie op een liefhebberij in het kweken van straatliedjes, maar als een werkelijke behoefte des harten.

naar ons gevoelen. Maar Schotten vroolijkt deze muziek op. Dan beginnen de wedstrijden.

Lichte athletiek voor mannen, jongens en meisjes, en vervolgens een concours in het doedelzakblazen. Bijzondere aandacht verdient de zwaarddanser. Deze moeilijke dans, door doedelzakmuziek begeleid, wordt op een verhoogd podium midden in het veld uitgevoerd. In een steeds sneller rythme danst de zwaarddanser, de handen boven het hoofd, tusschen en over twee blanke degens.

Hij is gekleed in een eigenaardig gesneden jas, wit hemd, zwarten of groenen rok, en draagt daarover vaak nog den „Tartan”, de bekende geruite deken. De dansschoenen gelijken veel op onze gymnastiekschoentjes.

Het boomstamwerpen is iets voor de sterksten onder de mannen. Eerst moeten zij den boom, die de lengte heeft van een uit de kluiten gegroeiden telegraafpaal, kaarsrecht en in evenwicht houden. Dan is het

Een boomstamwerper.

Een moment uit de „Reel” een ingewikkelden lentedans.

Een doedelzakblazer, die over zijn eigen noten verrukt is.

de kunst om met den boom vooruit te loopen en hem loopende zoo weg te slingeren, dat hij eenmaal in zijn lengte overslaat. Gelukt het den eerste keer niet, dan wordt van den top

Een „plukje” toeschouwers.

Daarom is een Schotsch volksfeest, gelijk zij in lente, zomer en najaar worden gehouden, geen folkloristische vertooning, maar een levensechte uiting van volkskunst.

De feesten worden vaak gehouden op groote grasvlakten, onmiddellijk aan de rivieren. Heel de omgeving is er bij tegenwoordig. Het standenverschil, dat er, ondanks de voorrechten van den adel, lang niet zulk een hatelijk-scherp karakter draagt als in sommige landen op het continent, valt dan geheel weg. Iedereen beijvert zich om naar best vermogen aan het welslagen van het feest mede te werken. Geen enkel feest is „af”, zonder een rondgang van de muziekkapel der Schotsche Hooglanders, die in hun drachten een buitengewoon bont en levendig aanzien geven aan het geheel. Voorop gaat de tamboer-majoor met zijn zwarte berenmuts, met viltten veer op het hoofd. Al zijn volgelingen dragen het bekende Schotsche rokje, hebben bloote knieën en bespelen den doedelzak, het inheemsche muziekinstrument, dat, volgens iemand, die meer geestig dan muzikaal was, moeilijk te onderscheiden is van den misthoorn. Men hoort bij ons zelden doedelzakmuziek. De doedelzak brengt 'n klagenden melancholischen toon voort,

een stuk afgezaagd, net zoo lang tot het kunststuk is gelukt. Winnaar is hij, die den langsten stam heeft gegooit.

De prijzen worden door een der aanwezige dames uitgereikt. Iedereen, ook de kinderen, ontvangen een bedrag aan geld, varieerend van 10 tot 70 shilling. Eigenaardig is de wijze, waarop de prijzen in ontvangst worden genomen. De winnaar komt naar voren geslenterd, de muts op het hoofd, de handen in de zakken. Na de overreiking tikt hij even met twee vingers tegen de muts, draait zich op de hakken om en sloft weer heen.

Geen mensch, die er aanstoet aan neemt. Een bewijs te meer, dat er ook een relativiteitstheorie voor de beleefdheid geldt.

De kampioen-doedelzakspeler moet aan zijn bewonderaarster een autogram schenken en hij moet even poseeren.

De beginnening.

PRECIES OP MAAT

DOOR DICK COLE

U zult u wel vergissen, meneer," zei de juwelier. „Ik heb nog nooit een dame gezien, die zülke slanke vingers had."

„Maar ik heb 't zelf gemeten!" verzekerde Jim Roda. „Dit stukje carton past precies om haar vinger!"

„Ja — als u 't zeker weet, zal 't wel zoo zijn," zei de juwelier. „Maar 't is zoo'n — ongewone maat, dat ik er op 't oogenblik geeneen van in voorraad heb."

„Hè bah!" riep Jim teleurgesteld. „Dan zal ik naar Londen moeten..."

„Een oogenblikje, meneer!" hield de juwelier hem tegen. „Ik kan natuurlijk een ringetje vernauwen." Hij legde Jim snel een aantal schitterende sieraden voor. „Als er hier iets bij is..."

Jim's oogen klaarden op, toen hij de rijtjes verlovingsringen overzag, en hij nam een rustig exemplaar, met drie steentjes, tusschen de vingers.

„Precies goed," zei hij tevreden. „Weet u zeker, dat u dezen ring op de maat van 't cartonnetje kunt brengen?"

„Zeker meneer," gaf de juwelier ten antwoord. „U kunt hem Zaterdagmorgen halen."

„Prachtig," zei Jim. „Doet u 't netjes? Goeden morgen."

„Goeden morgen, meneer Roda."

De juwelier keek den jongen man door zijn bril hartelijk na. Want Benjamin Thorber was een sentimentele oude baas, en zijn romantische hart ging open iederen keer, als er een verlovingsring gekocht werd.

„Zoo, zoo, heeft Jim Roda eindelijk zijn liefste gevonden?" peinsde hij. „Enfin, 't is een beste jongen — de dame mag van geluk spreken, wie ze ook is. Ik ben benieuwd..."

De winkeldeur ging open en een nieuwe klant kwam binnen. De glimlach van Benjamin Thorber werd nog breder, want gelijk de rest van zijn sekse, jong of oud, vond hij den aanblik van Mary Ann Douglas een genot.

„Morgen, meneer Thorber," zei Mary Ann. „Mag ik mijn armbandhorloge?"

„O ja zeker. Een oogenblikje."

De juwelier ging naar achter. Toen hij een paar minuten later terugkwam, stond Mary Ann te spelen met iets op de toonbank.

„Alstublieft, juffrouw Douglas," zei de juwelier. „'t Is weer heelemaal..."

Opeens zweeg hij en zette zijn bril recht. Want het voorwerp, waar Mary Ann mee speelde, was het cartonnetje, dat Jim Roda op de toonbank had laten liggen. Speelsch stak ze vinger voor vinger door het ronde gaatje, en toen dat over den ringvinger van haar linkerhand gleed, paste het precies. Ineens werd alles den heer Benjamin duidelijk.

„Wel gefeliciteerd, juffrouw Mary Ann," zei hij, de hand uitstekend.

Mary Ann keek verbaasd. „Pardon!" zei ze.

„Gefeliciteerd," herhaalde de juwelier. „Ben ik de eerste?"

„'t Spijt me wel, meneer Thorber — maar ik begriep er niets van. Waar wou u me mee feliciteeren?"

„Uw aanstaande verloving natuurlijk!" en de heer Thorber knipoogde gewichtig. „U kunt mij niet foppen, juffrouw Mary Ann. Ik ben uitstekend op de hoogte."

„Waarmee op de hoogte?"

„Nou, de verlovingsring natuurlijk. Meneer Roda is hem nog geen tien minuten geleden komen uitzoeken."

„Meneer Roda!" Mary Ann bloosde. „Heeft meneer Roda een engagementsring gekocht?"

„Een engagementsring gekocht."

„Voor — voor mij?"

„Natuurlijk," zei de juwelier. „Tenminste... hij zei 't wel niet, maar hij gaf dat kaartje voor de maat. Ik dacht eerst, dat hij zich vergist had — ik had nog nooit een dame in den winkel gehad, die zulke slanke vingers had. Maar nu zie ik, dat 't precies de maat is."

„Maar ik wist niet... hij heeft me heusch niet gevraagd," stond Mary Ann verlegen te stamelen.

„In ieder geval heeft hij den ring gekocht," vertelde Benjamin Thorber. „Die is Zaterdag klaar, dus ik durf wel te wedden" — zijn stem daalde tot een wijs gefluister — „dat hij u dan wil vragen."

„O, meneer Thorber!" riep Mary Ann.

Haar verwondering was echt. Wel was Jim Roda de laatste maanden een van haar vurigste vrienden,

maar hij had Mary Ann schrikkelijk verlegen geleken — ze had geen flauw idee gehad, dat haar zóó vlug een aanzoek te wachten stond. Ze aarzelde even en zei toen :

„Meneer Thorber, zoudt u me een plezier willen doen ?”

„Zegt u 't maar, juffrouw Mary Ann,” zei de juwelier galant.

„Mag ik . . . dien ring even zien ?”

De juwelier keek twijfelachtig — het vertrouwen van klanten . . . maar Mary Ann betoogde, dat 't toch eigenlijk haar eigen ring was — het duurde niet lang, of de romantische Benjamin bezweek.

Mary Ann keek een paar seconden eerbiedig naar het sieraad. Toen riep ze : „Hè, wat jammer !”

„Hoe jammer ?” vroeg Thorber.

„Drie steentjes . . . ik had me altijd een ring met één diamant voorgesteld ! Had hij me maar eerst gevraagd . . . 't is echt een teleurstelling !”

Dat was het ook voor Benjamin Thorber. Hij had vreugde willen geven, en er wás tragedie ! Maar toen kreeg hij een schitterend idee.

„Ik weet wat !” zei hij. „Ik kan hem vermaken met dézen ring — ik zet dien éénen diamant in den ring, dien meneer Roda gekozen heeft ! Hij zal 't best goed vinden, als hij merkt, dat u één diamant juist 't mooiste vindt !”

Mary Ann dacht er even over na.

„Graag dan, als u wilt,” zei ze, en ze greep de hand van den juwelier en gaf een lief drukje. „U bent een schat, hoor meneer Thorber. Dag !”

De romantische Benjamin stond haar na te kijken met een zekere trilling onder zijn vest.

„Jimmy Roda,” zei hij bij zichzelf, „ik laat me hangen, als jij niet de grootste boffer van de wereld bent !”

Het werd dien Zaterdag wat laat, eer Jim den ring kon gaan halen ; zoo kwam 't, dat de juwelier weg was om koffie te drinken. Een bediende hielp.

„O ja meneer,” zei hij op Jim's vraag. „Meneer Thorber heeft hem klaargelegd.”

Hij legde een klein doosje op de toonbank. Jim deed het open en keek.

„Dat is de goede ring niet,” zei hij.

„Pardon meneer,” zei de bediende. „Dat is de ring, die voor u op maat gemaakt is.”

„Dan heeft Thorber zich vergist !” riep Jim uit. „Ik had 'n heel anderen uitgekozen — met drie steentjes !”

„Is 't heusch meneer ? Weet u 't wel zeker ? Meneer Thorber vergist zich zóó zelden !”

„Natuurlijk weet ik 't zeker !” zei Jim. „Man, 't was precies zoo'n ring als . . .”

Hij brak den zin af en beet op zijn lip. Hij had beloofd, de omstandigheden van zijn koop aan niemand te verraden. Zijn zuster Bella, die verloofd was met een zee-officier, had haar ring van haar vinger laten glippen — en haar verloofde stond op thuiskomen . . .

Zij had van haar vereerder al eens meer opmerkingen moeten hooren over haar slordigheid ; ze ontging de verwijten liever door een anderen, gelijken ring te koopen, maar die beter paste.

Maar juffrouw Roda wist, hoe praatziek de dorpsjuwelier was — als ze zelf den nieuwen ring ging koopen, verried ze zich zóó. Ze haalde daarom haar broer Jim over, de boodschap voor haar te doen en geheimhouding te zweren. Vandaar het lastige parket, waarin de jonge man zich nu bevond.

„Aan dat ding heb ik niets,” zei hij den bediende.

„Hij is heel anders dan dien ik uit heb gezocht.”

„'t is een heele mooie ring, meneer,” zei de bediende. „Misschien . . .”

„Klets ! Thorber schijnt geslapen te hebben, toen hij . . .”

Op dat moment ging de winkel deur open en een ademlooze stem riep : „Jimmy !”

De heer Roda keek om.

„Hé, Belle !” riep hij uit. „Wat kom jij doen ?”

„Ben ik nog op tijd ?” hijgde zijn zuster. „Koop dien ring maar niet, Jim — ik heb den anderen gevonden !”

Jim keek van haar naar den bediende.

„Daar had ik leelijk mee in kunnen zitten !” zei hij. „Ik had hem besteld en pas laten maken — dus ik zou 'm tòch moeten betalen. Maar gelukkig heeft die suffe Thorber . . .”

Wéér ging de deur open, en Thorber kwam binnen

in een stralende stemming. Vóór Jim iets had kunnen zeggen, trad Thorber met uitgestoken hand op hem toe en glorieerde :

„Gefeliciteerd, meneer, duizendmaal gefeliciteerd — en u bent een echte bofvoegel, als ik 't zoo zeggen mag !”

„Ik weet niet, waar je 't over hebt,” zei Jim, „maar 't kan me niet schelen ook. Hoe kom je er bij, den verkeerden ring voor me te vermaken ? Ik had er een met drie steentjes gekozen !”

De heer Thorber gaf hem een sluw knipoogje. „U zult zien, dat de jongedame dezen veel mooier vindt.”

„Hè ? Welke jongedame ?”

„Uw aanstaande, meneer, — dat wil zeggen, uw aanstaande aanstaande — juffrouw Douglas, als ik zoo vrij mag zijn.”

„J — juffrouw Douglas ? Bedoel je M a r y A n n Douglas ? Wie zegt je, dat zij . . .”

„Nou, nou, meneer Roda — dacht u zoo'n ouden rot als ik ben te foppen ? Dat maatje van u paste haar zóó precies . . . Trouwens, ze heeft 't zelf zoo goed als toegegeven.”

„M a r y A n n ?”

„Ja zeker,” zei Benjamin Thorber. „Ja zeker ! Dus ik kon slecht weigeren, toen ze den ring te zien

vroeg, dien u voor haar had uitgezocht, is 't wel ? En toen ze zei, dat ze eigenlijk op 'n ring met één steen gehoopt had — toen dacht ik : meneer Roda zal wel blij zijn . . .”

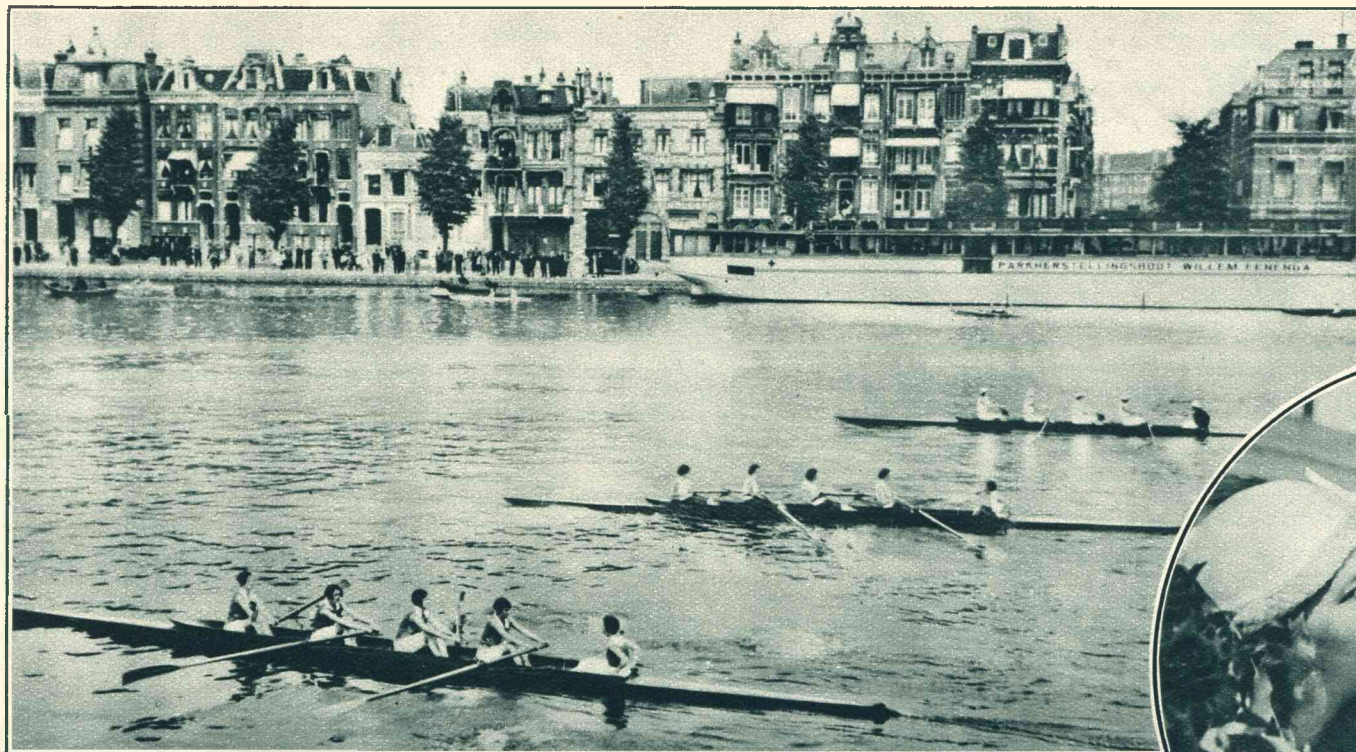
Jim wachtte niet, tot hij uitgesproken was. Hij griste den ring met één steen van de toonbank en en rende den winkel uit, en vlug den weg langs.

Een uur later. In het prieeltje achter in den tuin der familie Douglas zat Mary Ann, met ietwat slordig haar en een nieuw diamanten ringetje om haar vinger, heel dicht bij Jim Roda.

„Denk je eens in, schat,” sprak Jim. „Als jij niet net vlák achter mij in den winkel was gekomen, en als je dat stukje carton niet om je vinger had geprobeerd, had 't nog wel maanden kunnen duren, eer ik moed genoeg had om . . . om je te vragen. En we mogen dien ouden bemoeial van een Thorber wel gaan bedanken. Omdat jouw vinger toevallig net zoo slank is als die van Belle, heeft hij gedacht, dat ik 'n ring voor jou kocht — en 't wás voor mijn zuster. Maar toen je zóó tegen hem gepraat had, begreep ik, dat ik je gerust kon vragen, en dat je ja zou zeggen. Is 't geen wonder, lieveling ? Weet je wat we doen ? We vragen dien ouden Thorber op de bruiloft !”

Pajade.

De internationale roeiwedstrijden van Nereus op den Amstel. Overzicht snelroeiën voor dames-vierriemsgieken. De Laak, Argo (winnaar), De Hoop.

SPORT ALLERLEI

Stanley Wood is op de T.T.-races, welke Zaterdag weer bij Assen plaats vonden, nog steeds de groote favoriet. Hij won in de 350 c.M.³ klasse en zag zich op bovenstaande wijze even aangenaam als hartelijk gelukgewenscht.

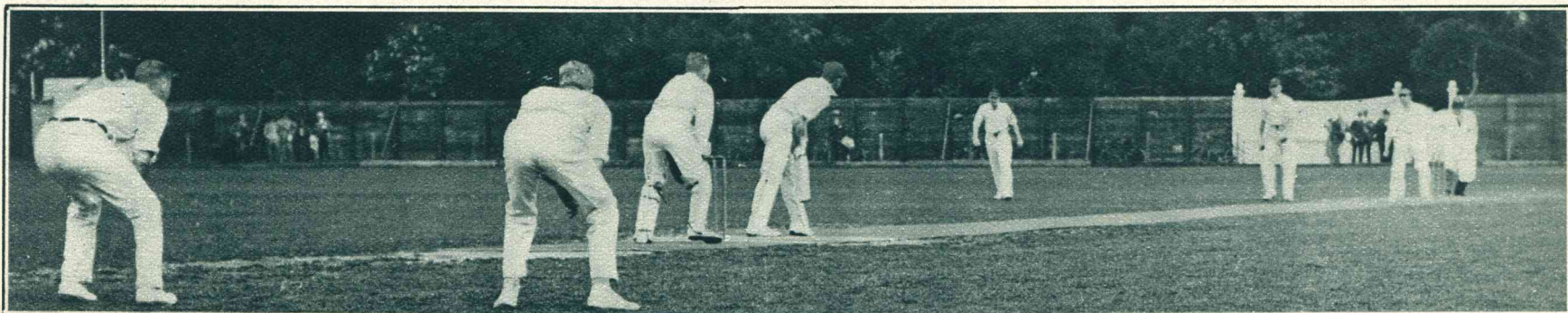
Deelnemers(sters) en officials voor de Olympische Spelen te Los Angeles. Zaterdag j.l. vond in hotel „Centraal” een bijeenkomst plaats van het „Olympisch” gezelschap, dat dezer dagen naar Amerika vertrekt. In het midden de heer Kellenbach, voorzitter Nederlandschen Zwembond, die de functie heeft van Chef de Mission.

Nationale Athletiekwedstrijden om den Herman van Leeuwen wisselbeker op de Sintelbaan. De heer Moorman, voorz. K.N.A.U., reikt den beker uit aan de estafetteploeg van „Haarlem”. Aanvoerder Van Welsen neemt de trofee in ontvangst.

De watersportvereniging „De Schinkel” hield Zondag haar eersten nationalen zeilwedstrijd op de Nieuwe Meer. Overzicht van den start der jollen.

De proefwedstrijd der Noordelijke en Zuidelijke cricketteams te Haarlem. A. Schill en Jhr. W. v. d. Bosch aan bat. De V.R.A.-er Glerum bowlt op Schill.

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

Hij sprak niet tartend of pochend, doch toonde alleen de feiten aan. Bevis Probyn helde meer en meer tot de meening over, dat zij met een bijzondere persoonlijkheid hadden te doen. En het verheugde hem. Jennifer daarentegen trachtte een zelfde gevoel te onderdrukken. Zelf een krachtige, sterke natuur, herkende zij deze kwaliteiten eveneens bij anderen... Als deze man slechts niet zoo vernederend was geweest.

„Doch u wenscht ons gezelschap toch niet,” zei zij, hem de kans gevend wederom bij haar in de gratie te komen. Hij scheen dit te bemerken. Wederom verscheen de onmerkbaar glimlach om zijn lippen. Hij antwoordde: „Een koopvaardijkapitein heeft geen persoonlijke gevoelens, Miss Daun. Indien hij zich heeft verbonden een zeker werk te verrichten, dan doet hij dit — zonder vooroordeel.”

„O,” riep zij uit, terwijl haar oogen fonkelden, „indien u er zoo over denkt, waarom geeft u zich dan zooveel moeite om ons met uw schip mee te nemen?”

„Omdat ik mijn eigen rasgenooten er zooveel mogelijk voor wil sparen, dat zij door Dago's worden vermoord.”

Het meisje maakte een gebaar van afkeer, dat tevens haar twijfel uitdrukte.

„U gelooft het niet,” vervolgde hij. Hij wendde zich om en knikte naar den langen, mageren man, die zoo nadrukkelijk met de mannen aan de deur van de loods had staan praten. „Ziet u daar dien man, Miss Daun, die met mijn mannen staat te praten? Het is Cipriano Bravo, de meest wreede, meedoogenlooze en gevreesde moordenaar aan deze kust. Zijn onfeilbare neus heeft ook het goud in uw tasschen reeds geroken. Hij is hier om te trachten het in zijn bezit te krijgen en u allen neer te steken, indien dit noodig mocht blijken.”

Zij staarden allen naar den langen, mageren man. Onder den scherpen blik van Martin Sondes wendde de Zuid-Amerikaan zijn lang, schraal gelaat naar hen toe. Hij nam de leden van het gezelschap één voor één op, totdat zijn donkere, diepe oogen in die van Martin Sondes zagen. Toen kwam er een spottend licht in die oogen en met de gratie van een edelman nam hij zijn stroohoed van zijn smal, hoog, doch harmonisch gebouwd hoofd. Glimlachend maakte hij een buiging, voordat hij heenging.

En toen hij glimlachte, ondergingen allen, behalve Martin Sondes, een huivering. Die glimlach had een algeheele verandering van zijn gelaat veroorzaakt. Het had de laagste, gemeenste en dierlijkste uitdrukking gekregen, die men zich van een mensch slechts kan denken.

„Als Cipriano lacht, slaap dan met je revolver in de hand! Dat is een plaatselijk spreekwoord, Miss Daun,” zei Martin Sondes rustig. „Ik geloof, dat het hoog tijd is om naar mijn schip te gaan.”

III. ZELFS EEN BRUUT HEEFT ZIJN GOEDE ZIJDE

Er was niets loms aan Martin Sondes' schoener, de „Evelyn Hope”. Hij blond en glom, was rank van vorm en bezat ontegenzeggelijk de kwaliteiten van een jacht. Aan al deze capaciteiten was nog toegevoegd een hulpmotor, die gestookt werd met gasolie.

Het was bemoedigend te kunnen vaststellen, dat onder de mannen aan het dek verschillende Amerikaansche en Engelsche matrozen waren, ofschoon over het geheel het aantal spaarzaam gekleede Zuid-Amerikanen, halfbloeden en zelfs negers overheerschte. Jennifer's gezelschap voelde zich niet erg aangetrokken tot alles wat naar Zuid-Amerika zweemde, en het scheen, dat de stuurman van Martin Sondes deze gevoelens volkomen deelde. Hij was een lange, gespierde jonge Amerikaan en hij kwam op den kapitein toe, toen zij op het punt stonden naar de hutten te gaan.

„Er wordt onder onze Dago's heel wat gesproken

over millioenen aan goud, die wij aan boord zouden krijgen, kapitein,” zei hij. „En de toon is niet al te bemoedigend.”

„Dat zal niet eerder veranderen, voordat wij het anker hebben gelicht, Lincoln,” zei Martin kalm. „Wij hebben twee tasschen met goud aan boord. Je moet ze goed achter slot en grendel houden. Pascobas en Cipriano Bravo zitten er achter heen.”

„Waarom lichten wij nu niet het anker?” vroeg Paul Glen.

„Met deze zee?” zei de stuurman, met het onmiskenbare accent in zijn stem van den man, die tot een dwaas spreekt.

„Nu niet,” zei Martin Sondes, terwijl hij naar de zee en naar de lucht keek. „Maar u kunt gerust van mij aannemen, dat wij niet langer blijven dan strikt noodzakelijk is.”

De verblijven, die Martin Sondes zijn passagiers aanwees, vertoonden een ongedacht comfort. Zij hadden verwacht de bekrompen en stoffige verblijfplaatsen te zien, die meestal op een kustvaarder aanwezig zijn, doch zij vonden daarentegen het gezellige verblijf van een goed ontwikkeld persoon uit de beschaafde kringen.

In den flinken ruimen salon, gemeubileerd met allerlei moderne meubelen, hing een sfeer van beschaving en fijnen smaak. De wanden waren bijvoorbeeld op verschillende plaatsen bedekt met buitengewoon goed geslaagde reproducties van oude en moderne meesters. Lange boekenplanken waren bezet met de grootste verscheidenheid van lectuur, die duidde op een zeer groote belezenheid van den eigenaar. Zoowel de oude klassieken als de moderne Engelsche en Amerikaansche novelisten waren vertegenwoordigd. Liliás ging voor de boeken staan en lachte zachtjes.

„U bezit al de aantrekkelijkheid van het onverwachte, kapitein,” zei zij hem openlijk. „Aan het dek de boekanier en beneden de beschaving.”

Zij zag hem recht in het gezicht.

„Zelfs barbaren lezen wel eens een weinig,” zei hij koel.

„Een weinig, maar niet veel. En dan nog niet zulke boeken. Uw collega, de barbaar en kapitein van de mailboot, leest slechts „Aanwijzingen voor de Scheepvaart” en van tijd tot tijd ziet men hem ook nog met een groot zwaar boek: „Waarom een dokter raadplegen? Hebt gij den bof? Lees wat daarover in dit boek staat.”

„Iets van dien aard heb ik ook,” zei Martin Sondes, „doch ik bezit niet den moed van dien anderen barbaar. Wanneer ik over den bof lees, meen ik direct alle verschijnselen bij mijzelf waar te nemen.”

„En dan neemt u in plaats daarvan zeker Plato?”

„Of G. K. Chesterton,” zei hij met een grimmigen glimlach. „Dat is in elk geval beter dan te lezen over een of andere ziekte, waarvan je de verschijnselen onmiddellijk bij jezelf waarneemt.”

„Ik geloof, dat wij een buitengewoon interessante reis zullen hebben,” zei Liliás. „Ik zal u op dek regelmatig bezig kunnen zien uw mannen met de zweep achterna te jagen, en even later verwonderd staan, u verdiept te zien in een werk, dat tot de wereldliteratuur behoort.”

„Ik vrees, dat u teleurgesteld zult worden,” zei Martin Sondes, haar in het gelaat ziende zonder een spier te vertrekken. „Ik zit mijn menschen slechts heel, heel zelden met de zweep achterna. Het ondermijnt de discipline en zou ten slotte remmend werken op de werkzaamheden, die op het schip moeten worden verricht.”

Zelfs Jennifer lachte om deze woorden, doch Liliás, niet spoedig uit het veld geslagen, vervolgde: „U is ook niet op uw mondje gevallen. U is vol attracties.”

„Zelfs een brutoot kan zijn goede zijde hebben,” zei Martin kort en daarna gaf hij een teeken aan zijn Japanschen hutbediende.

Doch hij had Liliás een gedachte gegeven, die

haar voortdurend door het hoofd speelde. „Op het oogenblik een brutoot,” mompelde zij voor zich heen. „Zou de brutoot ten slotte niet door de schoonheid kunnen worden overmeesterd?”

Terwijl zij sprak, gingen haar oogen veelbetekenend van den man naar Jennifer en deze laatste, die de zacht gesproken woorden had vernomen, keek haar ten eerste verontwaardigd aan. Martin Sondes toonde door niets, dat hij haar laatste opmerking had gehoord, en deed kalm een stap terug, toen Liliás met haar katachtige gratie hem voorbijging om zich naar haar hut te begeven.

Hun hutten waren koel en proper, eveneens modern gemeubileerd. Aan het einde van de gang was een prachtige badkamer, voorzien van al de gemakken, die dienen om het lot van iemand, die tijdens een tropische hitte moet reizen, te helpen verlichten.

„Die barbaar is niet afkeerig van luxe,” zei Liliás, toen zij Jennifer's hut binnentraden. „Hij is een groot raadsel, vind je niet? Een man van opvoeding en toch ook weer met de lompheden en onhebbelijkheden van een zeeman. Jennifer, ik geloof zeker, dat ik met mijn taak als beschermster ophoud en vanaf dit oogenblik een actief deelnemster word aan dit uitstapje.”

„Hij is inderdaad een eigenaardig mensch,” stemde Jennifer toe, „doch zonder twijfel de ruwste en onhebbelijkste man, dien ik ooit heb ontmoet.”

„Daarom is hij juist zoo interessant,” zei Liliás, terwijl zij zich op Jennifer's bed liet vallen.

„Ik vind hem eerder afschuwelijk dan interessant. Als je met zoo'n man hebt te doen — dan — dan —”

„Ja, het is zijn kracht,” zei Liliás vol vuur. „Ik kan mij niet herinneren ooit een man te hebben ontmoet, die over zoo'n geweldige kracht beschikt. Het overweldigt, overheerscht je gewoonweg.”

„Kracht!” riep Jennifer toornig uit. „Een tijger beschikt ook over een geweldige natuurlijke kracht. De brutoot in hem trekt je aan, dat is alles.”

„Dat is nog maar de vraag. Denk je, dat een brutoot, die niets anders is dan dat over een dergelijke collectie boeken en schilderijen zou beschikken?”

„Denk jij, dat iemand anders dan een brutoot op 'n dergelijke wijze tot ons had kunnen spreken?”

„Wij zouden dat gewoon openlijk spreken kunnen noemen, zonder omwegen.”

„Zóo ronduit, dat het afschuwelijk wordt.”

„Ik veronderstel, dat de volle waarheid afschuwelijk is in dit deel van de wereld. Halsafsnijden en het doen verdwijnen van menschen is iets anders dan leven in een salonsfeer. Ik voor mij — en dan spreek ik als iemand, die niets met de zaak te maken heeft — zie dien roekelozen schipper uitsluitend als iemand, die nergens anders rekening mee houdt dan met de groote, harde werkelijkheid. Hij heeft het leven van al zijn franje ontdaan, totdat alleen de waarheid overbleef. Geen prettig mensch natuurlijk om in je salon te hebben, doch een zeer nuttig persoon in een streek als deze en met een avontuur als het jouwe, Jennifer.”

„Dat mag ik niet ontkennen,” stemde Jennifer toe. „De Rio-agent zei, dat hij de eenige man is, die een zoo wanhopige en gevaarlijke aangelegenheid tot een goed einde zou kunnen brengen. Doch dat verhindert niet, dat ik op het eerste gezicht een afkeer van hem kan hebben.”

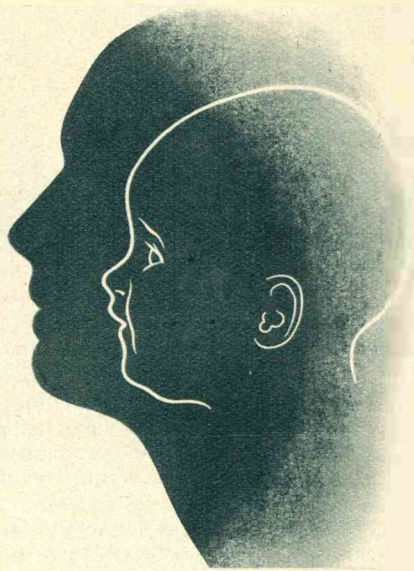
Liliás leunde achterover en keek met haar groote oogen de ander onderzoekend aan. „Dat is naar mijn meening een zeer gevaarlijke gemoedstoestand. Het wijst er op, dat je ten slotte mischien op hem verliefd zou kunnen worden.”

Jennifer wendde zich met een bijna te groote verontwaardiging tot haar metgezellin: „Verbeeld je je soms, dat ik mij ooit tot een dergelijk mensch zou aangetrokken voelen?”

No. 2

NOOIT

zag Amsterdam ZULK een Tentoonstelling!

Ja - nù spreekt Amsterdam over niets anders dan over de meest indrukwekkende tentoonstelling, ooit binnen haar grenzen gehouden: de tentoonstelling **MOEDER EN KIND**.... de tentoonstelling, die niemand **wil** missen! De Moeder en Het Kind.... door alle eeuwen heen.... bij beschaafde en onbeschaafde volken.... bij de rijkste en de armste wereldburgers.... beweeglijke statistieken, plastieken, verzamelingen, duizend andere dingen van ongeziene interesse....

Laat niemand thuis U kunnen verwijten, dat U niet tijdig een dag voor deze unieke expositie hebt vrijgemaakt.... de deuren van de R.A.I. staan wijd open voor U en de Uwen!

Tentoonstelling MOEDER EN KIND

Geopend van 's morgens
10 tot 11 uur 's avonds.

Met als attractie:
den reusachtigen **Ween-
schen Tuin** en de be-
roemde Blue Jazz Ladies!
Tot 1 uur geopend.
Dansmuziek tot 12 uur!
Twee Dansvloeren.

MOEDER EN KIND

R. A. I. - GEBOUW

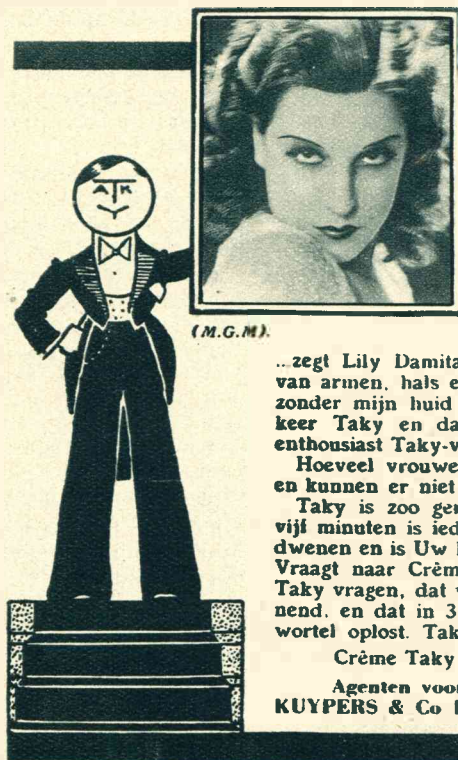
17 JUNI T/m. 10 JULI

Wrigley's op zak - Waar de reis ook naar toe is zorg dat gij Wrigley's bij U hebt. Let eens op hoe lang de smaak er aan blijft. Verfrisschend tot het laatst. Wrigley's wordt over de geheele wereld door volwassenen en kinderen als een heerlijke versnapering gewaardeerd. Wrigley's verdrijft vermoeidheid en kalmeert de zenuwen. Het bevordert bovendien de spijsvertering en wekt de eetlust op.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje. HM-6

WRIGLEY

“Lang
heb ik
gezocht”...

...zegt Lily Damita, “naar iets dat haar en dons van armen, hals en beenen zou doen verdwijnen zonder mijn huid te irriteren. Ik gebruikte één keer Taky en dat was genoeg om mij tot een enthousiast Taky-volgeling te maken.”

Hoeveel vrouwen hebben Taky al geprobeerd en kunnen er niet meer buiten!

Taky is zoo gemakkelijk en zoo aangenaam. In vijf minuten is ieder spoor van een haartje verdwenen en is Uw huid sneeuwit-blank.

Vraagt naar Crème Taky. U kunt ook naar Eau Taky vragen, dat vloeibaar is en helder doorschijnend, en dat in 3 minuten alle haar tot aan den wortel oplost. Taky vindt U in alle goede zaken.

Crème Taky Fl. 1. - Eau Taky Fl. 1.25

Agenten voor Nederland & Koloniën:
KUYPERS & Co Prinsengracht 983 - Amsterdam

FAP

De juichende zomer

heeft zijn intrede gedaan; al wat adem heeft verzadigt zich aan licht en lucht. Stelt U zelf in staat zonder gevaar van deze feestgaven der natuur te genieten door, ter voorkoming van zonnebrand, Uw huid met „Zij”-Crème in te wrijven.
In prijzen van 20-30-45 en 75 ct.

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

De slingerweg over de East Cliff naar 't prachtige strand van Bournemouth, dat zich mijlenver uitstrekt langs de stijl oprijzende rotsen

„Het zou ook vervelend zijn, indien dit gebeurde,” zei Liliás, terwijl zij ging staan en Jennifer een arm gaf om de hut te verlaten, „omdat ik van plan ben zelf verliefd tegen hem te doen.”

Martin Sondes was bij een der andere leden van het gezelschap eveneens niet getapt — Paul Glen. Topi, die op die geruischlooze en stille wijze, als slechts aan Oosterlingen mogelijk is, de thee opdiende, zei hun, dat de kapitein zich niet bij hen zou voegen.

„Hij heeft zeker eenigen tijd noodig om zich te herstellen van den schok, dat plotseling vanuit de lucht een gezelschap voornamelijk nietsdoeners op zijn buitengewoon schip is komen vallen,” zei Liliás.

„Och, een dergelijke opvliegerige bedelaar kan het best alleen worden gelaten,” zei Paul laatdunkend, overtuigd als hij was van de onberispelijke snit van het costume, dat hij zoojuist aangetrokken had.... Martin Sondes was nu direct niet zoo zorgzaam gekleed.

„Opvliegerig en direct met de vuist klaar,” glimlachte Liliás traag. „Ik had wel verwacht, dat je ons in de loods op een schitterende partij had onthaald. Het zou wel opwindend zijn geweest. Je bokst toch zoo goed, niet Paul?”

„Jij kletst soms den grootst mogelijken onzin,” zei Paul smalend. „Men vliegt iemand toch maar niet direct aan als een dronken matroos, wanneer er een verschil van meening bestaat.”

„Ik betwijfel of Martin Sondes ook wel eens dergelijke aarzelingen ondervindt,” zei Liliás op tergend-kalmen toon. „Doch wij zullen nog wel afwachten. Een man van jouw bijzonder karakter, Paul, moet een of ander oogenblik met hem in botsing komen.”

Paul haalde de schouders op en Bevis kwam tusschenbeide: „Er kan niets mee worden gewonnen door twist met hem te zoeken. Wij hebben genoeg moeilijkheden in het vooruitzicht. Ik persoonlijk ben dankbaar, dat wij de hulp en den steun van een dergelijken man hebben, ten einde Ronald Buckingham te kunnen bevrijden. Ik heb groot vertrouwen in Martin Sondes' capaciteiten.”

„Ik eveneens,” zei Jennifer kalm, tot de grootste verbazing van Paul, die haar slechts zag als het liefvallige, doch trotsche en wispelturige meisje, dat even teruggeschrokken was door brutaliteit. Doch Bevis glimlachte. Hij wist, dat er achter Jennifer's trotsch en koppig karakter te veel inzicht en gezond verstand verborgen was, om iets dergelijks niet te kunnen erkennen. Zij vervolgde: „Hij mag den spot met ons hebben gedreven, toch bezit hij zonder twijfel den moed en den durf, zelfs de roekeloosheid, die noodig zijn om ons plan te doen slagen. Ik ben er thans meer dan ooit zeker van, dat wij Ralph zullen verlossen.”

Liliás liet een lachje hooren. „Bevis noemt hem Ronald, jij noemt hem Ralph.... Ik denk, dat een definitieve afspraak ten opzichte van den naam zeer verstandig zal zijn.”

Jennifer keek naar Bevis en gaf geen antwoord.

„Ik geloof, dat wij ons het beste kunnen houden bij Ronald Buckingham,” zei hij. „Dat is de naam, waaronder hij bekend is en dien hij voerde, toen hij werd gevangen genomen. Hij heeft blijkbaar om zeer grondige redenen zijn ware naam geheim willen houden.”

„Om zich natuurlijk te kunnen verbergen voor dien schurk, die hem voortdurend achtervolgde,” zei Paul.

„Ik vind het ook,” zeide Jennifer. „Wij moeten hem van nu af aan Ronald Buckingham noemen, niet Ralph Felton. Het is inderdaad waar, het nieuws wordt in deze streken op zoo'n geheimzinnige manier verspreid, dat het noemen van den werkelijken naam dien man weer op Ralph's spoor zou brengen en op die manier het werk ongedaan zou maken, dat wij thans gaan voorbereiden.”

„Bovendien zou het voor hem een waarschuwing kunnen zijn om ons uit den weg te blijven. Dat zou de zaak ook bederven,” zei Paul.

„Dat is ook mogelijk,” stemde Jennifer in, met een zekere opwindendheid in haar stem. „Wij moeten steeds voor oogen houden, dat ons streven tweevoudig is: de bevrijding van Ralph en de bestraffing van den schelm, die Ralph zoo meedogenloos heeft vervolgd.” Zij zweeg een oogenblik en keek door de ronde vensters van het ach-

terschip. „En kapitein Sondes lijkt mij een man, die ons ook daarin kan helpen. Hij kan ons helpen dien man op te sporen, zoodra Ralph ons zijn naam heeft gezegd.”

„Een bruto als Sondes zal ongetwijfeld aan zijn zijde staan,” zei Paul laatdunkend.

„Neen,” zei Jennifer, tot aller verbazing. „Kapitein Sondes kan onhebbelijk zijn, doch ik voel, dat hij oprecht is. Hij behoort tot die menschen, die het slechte verachten en de rechtvaardigheid hoog houden.”

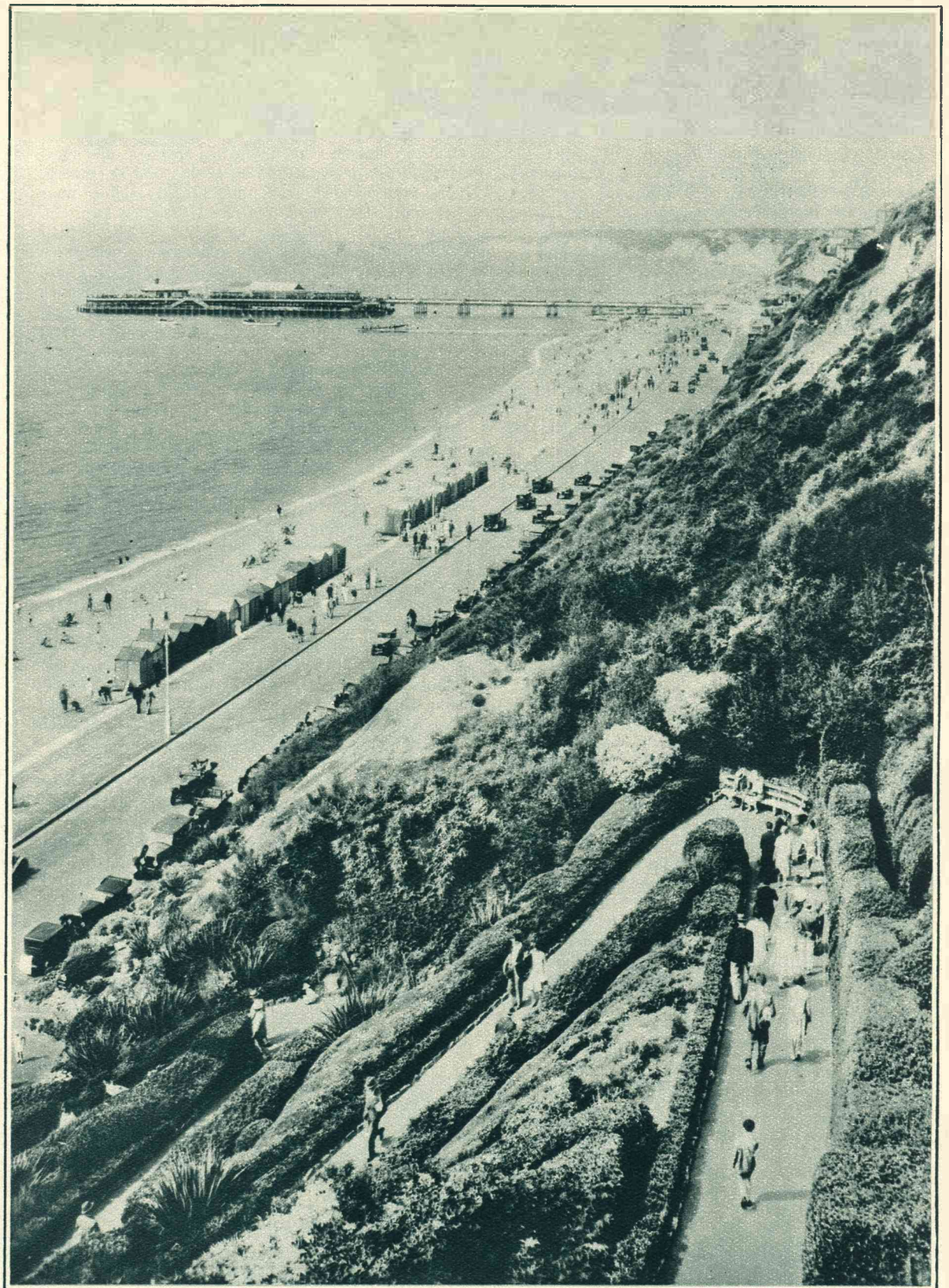
IV. GEWOONTEN VAN HET LAND.

Zij spraken nog met elkaar, toen plotseling een rumoer boven op het dek hen overeind deed springen.

Ineens had er geschreeuw weerklonken, het geluid alsof er werd gevochten, en daarna woedende stemmen.

„Niet naar boven,” riep Bevis uit, toen hij zag, dat zij naar het dek wilden ijlen. „Wij meerderen misschien de moeilijkheden nog maar.”

Doch niemand sloeg acht op zijn woorden. Hoewel juist het schitterend schouwspel van een tropischen zonsondergang te genieten viel, werd de aandacht uitsluitend getrokken door hetgeen er op het dek gaande was.

Op het hoofddek waren een aantal mannen woedend met elkaar aan het vechten. Het was alsof een aantal van hen de verschansing van het schip trachtte te bereiken en de anderen hun dit wilden verhinderen. Wapens flikkerden in de vuisten, een man deinsde achteruit, strompelde twee pas naar voren en viel languit op het dek. Een mes flikkerde bliksemsnel — een kreet weerklonk.

Het gezelschap keek met stomme verbazing naar dit tooneel van wilden ongebreidelde harts-tocht. Plotseling klonk Bevis' stem kalm en gebiedend: „Laat dat wapen zakken daar! Direct, of ik schiet.”

Bevis stond onbewogen, zijn revolver in de hand. In rechte lijn met het pistool, juist onder de breede bovenlat van de verschansing bij het achterschip, stond 'n lange figuur. Een magere, behaarde arm had een revolver gericht op een andere figuur, die op het dek stond aan den voet van de statietrap — die andere figuur was Martin Sondes. Hij keek zonder eenig teeken van angst naar den man op de kade, die hem bedreigde. Deze man was Cipriano Bravo.

Dit alles zagen zij in een ondeelbaar oogenblik, evenals zij bemerkten, dat Martin zich bliksemsnel op het dek liet vallen. Op hetzelfde moment vuurde Cipriano en 't geluid van Bevis' schot werd hierdoor niet vernomen. Of Bevis den kapitein

had gered of dat deze dood was, konden zij in het eerst niet zeggen.

Toen — het scheen een eeuw later — werden Cipriano's vingers krachteloos en zijn wapen viel op de kade. Hij keek naar zijn pols, waarop langzaam bloed zichtbaar werd. Hij liet zijn arm krachteloos opzij hangen en een grijns gaf aan zijn geelaat een onzegbaar afstootend karakter, toen hij zich naar Bevis wendde.

„Ik kan u gelukwenschen,” zei hij met de beleefdheid van een aristocraat. „U heeft zich sneller aan de gewoonten van het land kunnen aanpassen dan ik had kunnen vermoeden. Laat ik mij haasten u te zeggen, dat de wond niet veel meer is dan een schram, doch de beslistheid in uw optreden waarschuwt mij mijn leven niet langer in gevaar te stellen. Ik zal mij uw verrichtingen met een zeker respect herinneren, mijnheer. Totdat wij elkaar weer eens ontmoeten...”

Met een zwierigen zwaai nam hij zijn hoed af en alsof hij nimmer eenige belangstelling had betoond voor de „Evelyn Hope”, wandelde hij kalm heen.

Alleen Bevis zag hem na. De anderen kregen meer opwindende tafereelen te aanschouwen.

Martin Sondes verspilde geen tijd en gedachten aan zijn ontsnapping aan den dood. Hij was weer opgestaan en bewoog zich over het dek. Hij scheen de geheele lengte in drie groote passen te hebben afgelegd. Toen wierp hij zich temidden van de vechtende mannen en hij gebruikte op hardhandige wijze zijn vuisten.

Een man maakte zich plotseling van de strijdenden los door een prachtige treffer van zijn linkervuist, terwijl hij met zijn rechter een neger dermate wist te raken, dat deze met een sierlijken zwaai in de spijgaten terecht kwam. Hij verdween als een zwemmer, die bij het duiken in de golven ondergaat, om even later wederom met het hoofd in het groote gat te verschijnen. Nog verschillende anderen moesten zijn voorbeeld volgen. Jennifer slaakte een lichten kreet. Een der mannen had zich gebukt, Sondes' bewegingen gevolgd met een mes in de hand. Een ondeelbaar oogenblik — het mes — de hand stak toe. Sondes had het bemerkt. Hij dook, greep met zijn linkerhand den arm, die het mes hield omklemd, en stootte met zijn rechter toe. Het slachtoffer zakte zonder een kreet in elkaar.

Martin sleepte den man opzij en wierp zich wederom op de overigen. Er waren er nu nog ongeveer tien of twaalf, negers en Dago's, en allen toonden hun messen. Tegenover hen stonden, met Martin Sondes, de stuurman en eenige blanke matrozen. Paul bemerkte de ongelijkheid, snelde naar het achterdek en plaatste zich naast den kapitein. Paul was een flinke, sterke kerel, die zijn kracht steeds verborg onder een voorname stijfheid en gereserveerdheid. Doch als hij zich even liet gaan, was hij een uitstekend en krachtig bokser. Hij sloeg een der mannen door een luik naar beneden en gaf een ander een dergelijken vuistslag, dat deze terug deinsde om even op verhaal te komen.

Martin schreeuwde: „Drijf ze naar het vooronder. Laat er geen een van het schip ontsnappen.” De aanvallers maakten een omsingelende beweging en dreven de tegenstanders in een nauwen kring naar het open luik van het vooronder.

„Vooruit!” gilte Martin en hij wierp zich met zijn menschen als één man op de Dago's. De een na den ander werd het vooronder ingejaagd. Toen de laatste verdwenen was, werd het luik dichtgeslagen en door den stuurman zorgvuldig gesloten.

„Wat was er eigenlijk aan de hand?” vroeg Bevis, terwijl hij op de hijgende groep toekwam. De stuurman verbond onderwijl eenige lichte steekwonden.

„Dit was Cipriano's eerste daad,” antwoordde Martin kort. Hij keek naar den uitgang van de haven, waar de zee zich nog immer van haar gevaarlijke zijde toonde. „Licht het anker, Lincoln,” zei hij tot den stuurman. „Wij zullen ons voor den nacht door zout water laten omringen.”

Hij wendde zich wederom tot Bevis.

„Is het u duidelijk, wat er heeft plaats gevonden? Cipriano met enkele van zijn helpers — die groote schurk met dat mes, dien ik buiten gevecht stelde, was een van hen — kwamen met mijn volk praten. Zij vertelden heel kalm, dat hun kans om 'n hoogen leeftijd te bereiken aanzienlijk zou verminderen, indien zij op het schip bleven. Daarom besloten zij als één man het schip te verlaten — dat wil zeggen de Zuid-Amerikanen en de negers.”

„Nu,” riep Paul uit, „dan moeten ze nogal bang zijn voor Cipriano.”

„Dat zijn ze ook. Ze kennen hem.”

„Hij wenschte natuurlijk het vertrek te vertragen,” merkte Bevis op.

„Wat anders?” vroeg Martin. „Zelfs een artist van Cipriano's capaciteiten geeft er de voorkeur aan zijn werk op zijn gemak te kunnen volbrengen. Ben je klaar met het anker, Lincoln? Jim, Dick, houden jullie je gereed om een handje te helpen.” Hij wendde zich weer tot Paul en Bevis. „Ik zou u beiden willen vragen den grooten kerel met dat mes en dat kleine ventje, dat daar ligt — ook een van Cipriano's mannen — even op de kade te gooien. Dan kunt u aan de windas gaan draaien.”

Paul wilde opmerken, dat hij passagier was en geen dekknecht, doch Bevis antwoordde snel: „Zeker, kapitein. Ik veronderstel, dat u van plan is thans midden in de haven voor anker te gaan, om u onzen vriend Cipriano van het lijf te houden?”

„Neen, om mijn bemanning aan boord te houden. Met die zee kan ik niet uitzeilen, doch als ik het doe, wensch ik toch genoeg volk aan boord te hebben.”

Een langgerekte kreet klonk van het midden van de haven, waar de stuurman in een kleine boot een lijn aan een dukdalf had bevestigd. Martin gaf een teeken en twee blanke matrozen duwden het schip van den wal af. Vanaf dat oogenblik maakte Paul aan de windas het meest vermoeiende, uitputtende uur van zijn bestaan mede. In een oogwenk vertoonden zijn handen groote blaren. Het was waar, dat de anderen, zelfs de stuurman en de kapitein, even hard werkten als hij, doch hij was woedend net zoo te worden behandeld als een gewoon mensch, en bovendien... zijn onberispelijk passend schoon flanellen costuum was weldra met een groot aantal olievlekken bezaaid.

V. HET DUBBELE WAAGSTUK

Zoodra de Japansche bediende met de schalen en borden was verdwenen, zei Martin Sondes: „Morgenochtend zeilen wij uit. Het is dus het beste, dat wij nu over de route spreken, Miss Daun.”

Onder de olielampen aan de groote haken leek het gelaat van Martin Sondes nog hoekiger, onvriendelijker en ruwer dan anders. Zijn persoonlijkheid had overheerscht tijdens het diner, doch meer op indrukwekkende dan vertrouwelijke wijze.

Hij had met gemak en kennis van zaken gesproken over ieder onderwerp, dat aan tafel ter sprake kwam. Het bleek echter overduidelijk, dat hij het over het geheel niet noodig vond veel te praten. De indruk was dan ook bemoedigend geweest en Jennifer was in staat volkomen rustig te antwoorden:

„Ja, het is tijd, dat wij eens over de zakelijke zijde spreken. De haven, waarheen wij wenschten dat u ons bracht, is Fogasta.”

„Ja.”

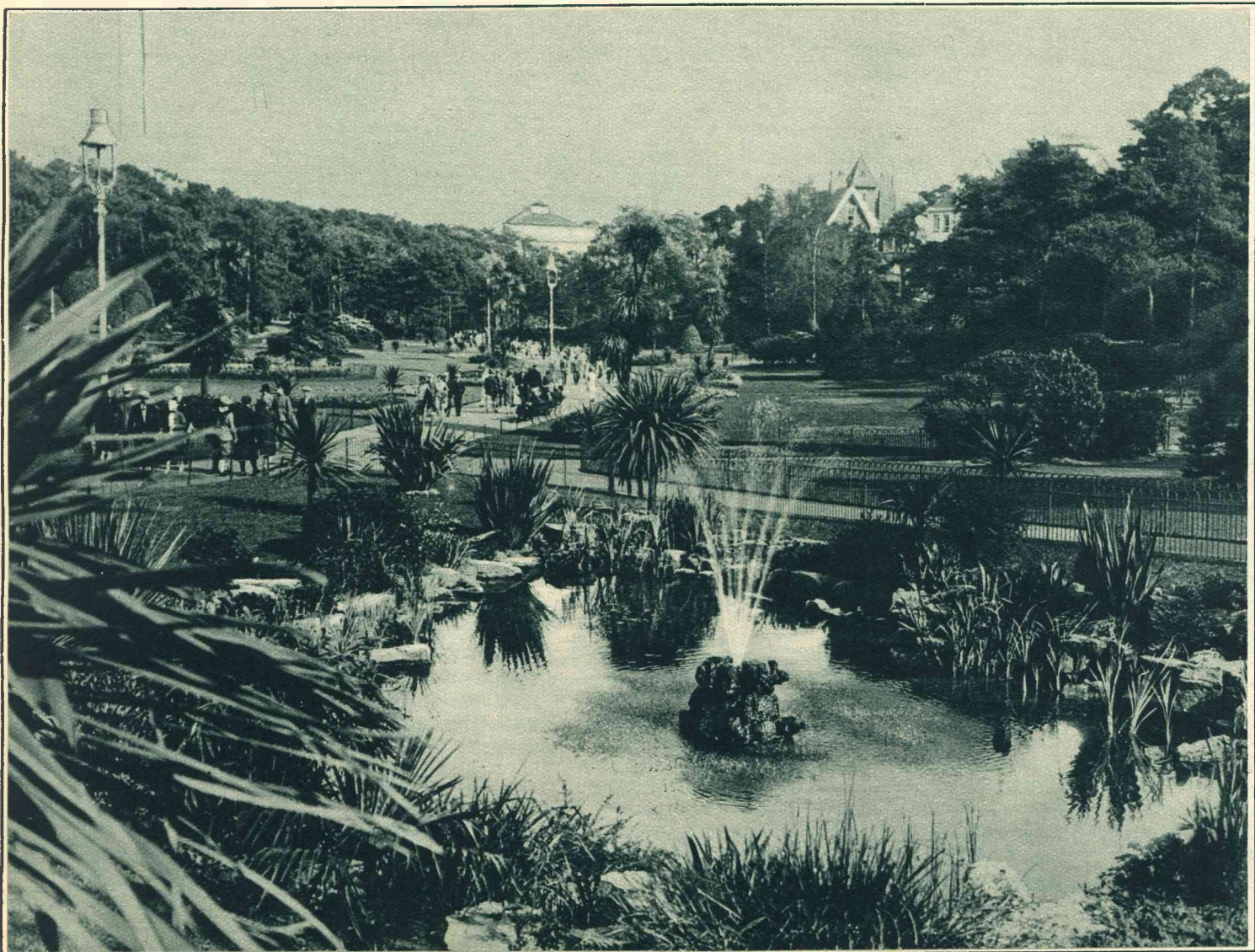
„Hebt u daartegen geen enkel bezwaar?”

„Geen enkel.”

„Doch is het u duidelijk, dat er wellicht gevaar zal opdoemen, wanneer wij Fogasta hebben bereikt, zelfs ernstig gevaar?”

„De Rio-agent heeft daar in het bijzonder op gewezen. Doch daar ben ik wel aan gewend, Miss Daun.”

(Wordt voortgezet.)

Behalve zijn met recht beroemde strand en zijn uitgestrekte geurige dennenbossen bezit de Zuid-Engelsche badplaats Bournemouth met haar merkwaardig subtropisch klimaat de weligste parken, waar palmen en andere tropische gewassen den indruk wekken, alsof men zich aan de Riviera bevond.

Zij kon haar haar niet kammen. Verlamd door reumatiek.

„Twee jaar leed ik aan reumatiek en verleden jaar om dezen tijd werd ik 10 weken bedlegerig. Mijn handen en armen waren het ergst aangetast. Ik kon er niets mee doen. Ik kon mij niet wassen of mijn haar kammen; dat moest allemaal voor mij gedaan worden. In 't begin van dit jaar begon ik elken morgen Kruschen Salts te nemen en het doet mij genoeg te kunnen zeggen, dat ik nu weer heel goed ben en in staat mijn huishouding te doen, terwijl ik in het slechtste weer uitga zonder dat het mij schaadt. Mevr. P. K.”

Kruschen Salts

Rheumatiek wordt veroorzaakt door een teveel aan urinezuur in het lichaam. Twee bestanddeelen in Kruschen hebben het vermogen, urinezuur op te lossen, zoodat het dan gemakkelijk uit het lichaam kan worden verwijderd. Andere bestanddeelen in Kruschen helpen

de natuur dit opgeloste urinezuur door de ingewanden en nieren te verwijderen. Weer andere ingrediënten voorkomen het gisten van het voedsel in de ingewanden en voorkomen daarbij niet alleen de vorming van urinezuur, doch ook van andere onzuiverheden die het bloed vergiftigen en den weg vrij maken voor verscheidene ziekten.

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam C.

Pijnlijke voeten

Heeft u vermoeide, pijnlijke en gezwollen voeten? Zoo ja, dan vindt u onmiddellijk verzachting, wanneer u een Saltrates Rodell voetbad neemt. De pijnen verdwijnen direct; het branden houdt op en alle zwellingen zijn in één minuut verdwenen. Het geneeskrachtige zout en de door Saltrates Rodell ontwikkelde zuurstof dringen in de poriën en trekken de zuren en giftige bestanddeelen tot zich. De likdoorns worden zacht, zoodat u ze met wortel en al kunt verwijderen.

Het kan voorkomen, dat u reeds na gebruik van 'n enkel Saltrates Rodell voetbad een kleiner schoennummer kunt dragen. Gebruikt Saltrates Rodell regelmatig en u zult nooit meer last hebben van pijnlijke en gezwollen voeten.

Om zeker te zijn dat u de echte Saltrates Rodell ontvangt, moet u van uw winkelier de gele verpakking eischen. Wij garandeeren alleen deze gele verpakking. Verkrijgbaar in alle apotheken, drogist- en parf.-zaken.

Wij beschermen U

tegen namaak! Wij staan op de etiketten van de echte *Ranja* en *Rojo*! Wij garandeeren U zuiver vruchtensap en geen kunstmatige essences! Heerlijk en gezond.

8-d.b.-flesschen en zeer zware kwaliteit: „Daar gaan véél glazen uit zo'n flesch!”

Gratis „De *Ranja*-surprise”: puzzles, kruiswoorden, enz. Vele mooie prijzen!

Ranja en Rojo

N.V. C. POLAK GEN. GRONINGEN

ABONNEERT U OP DIT BLAD

LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:
Adm. „De Stad”, A'dam
N.Z. Voorburgwal 262
Telefoon Interc. 33170

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent geneezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

N.V. MAGAZIJN

DE BYENKORF

DEN HAAG

ROTTERDAM

AMSTERDAM

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.

²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

Aambeien
Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Anusol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In rode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

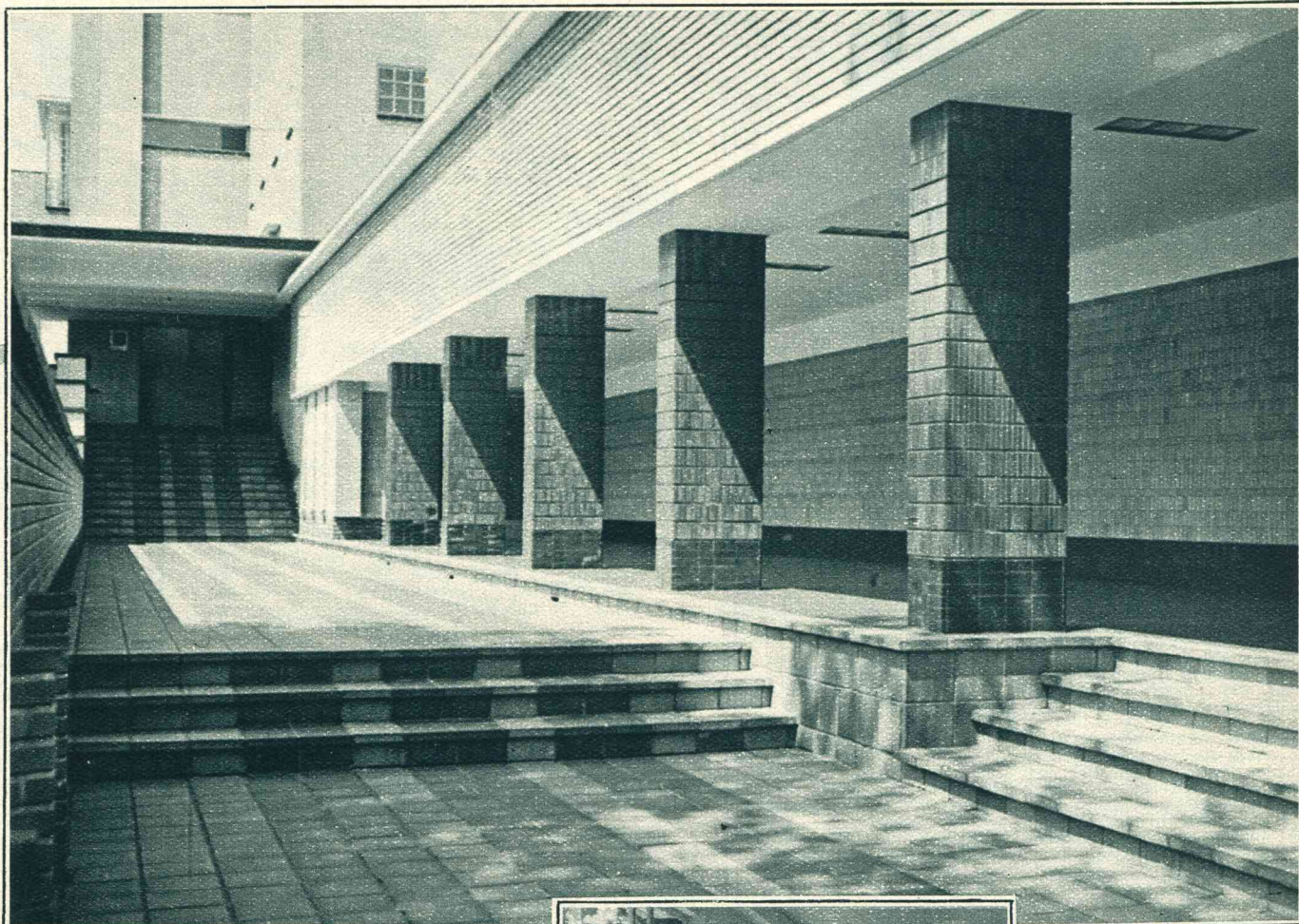
ZOMERSPROETEN
verdwijnen spoedig door
SPRUTOL
Pot 90ct. Tube 50ct. Zeep 60ct. Bij alle drogisten.

Wees verstandig! Koop goede stof en
Pereboom's
Prima
Passeende
Patronen overal verkrijgbaar
vraag adres!
Pereboom's Rozengracht 236
Patronenhuus Amsterdam. Tel. 46590

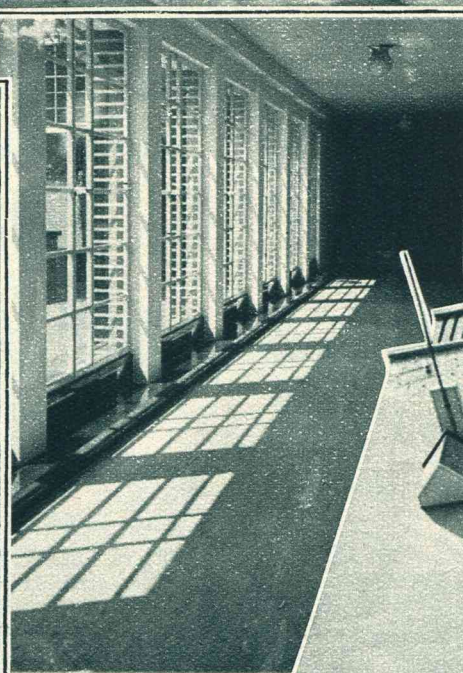
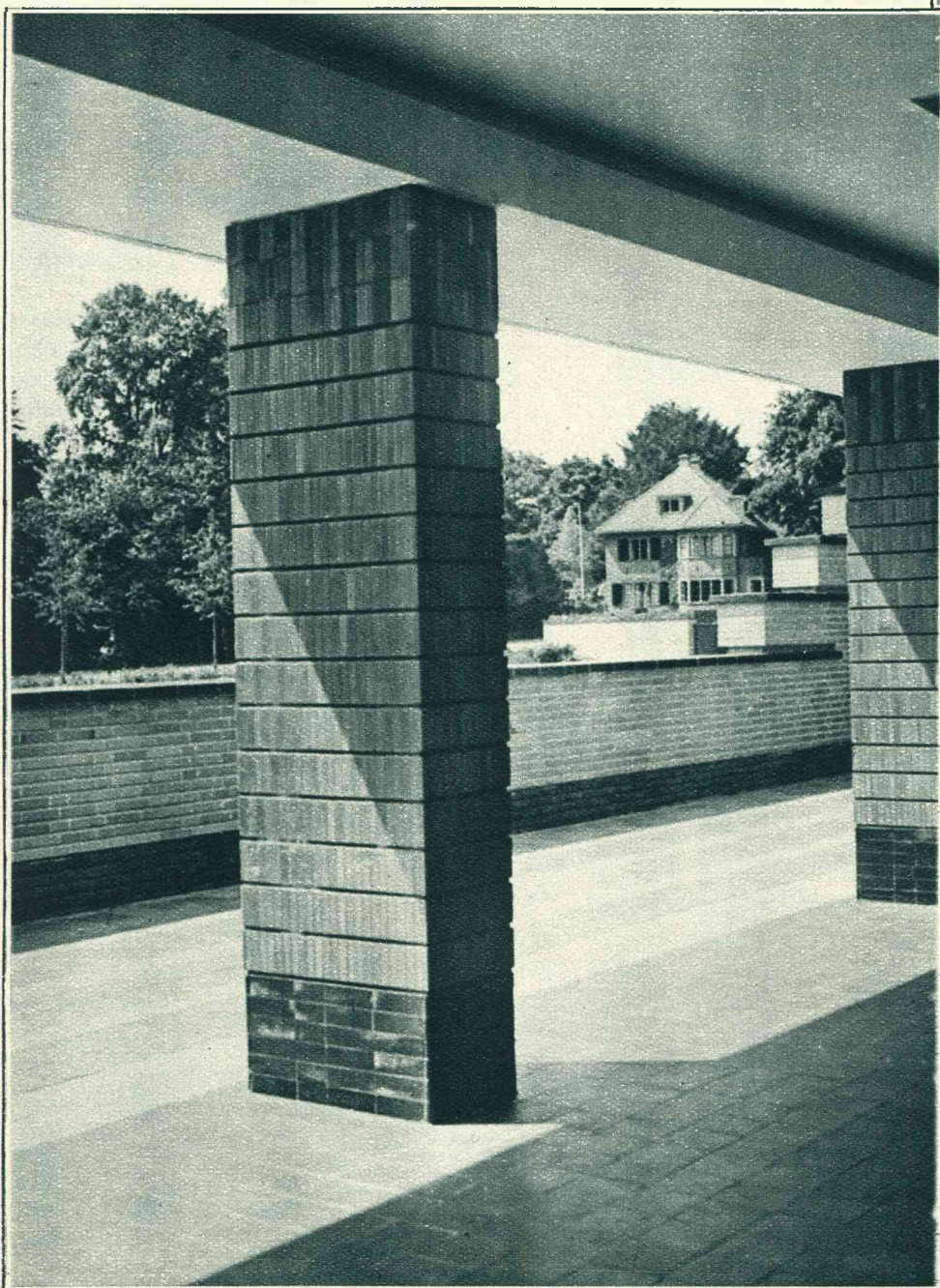
Bij Hoofd- en Kiespijn
MIJNHARDT'S POEDERS
Doos 45ct. Per stuk 8ct.
Bij Uw drogist.

HET STADHUIS VAN HILVERSUM

Toen, voor ongeveer een jaar geleden, het nieuwe stadhuis van Hilversum officieel in gebruik genomen werd, waren wij niet in de gelegenheid detailfoto's van Dudok's meesterschepping aan onze lezers te toonen. Thans zullen zij ongetwijfeld met belangstelling van dit viertal fraaie opnamen kennis nemen.

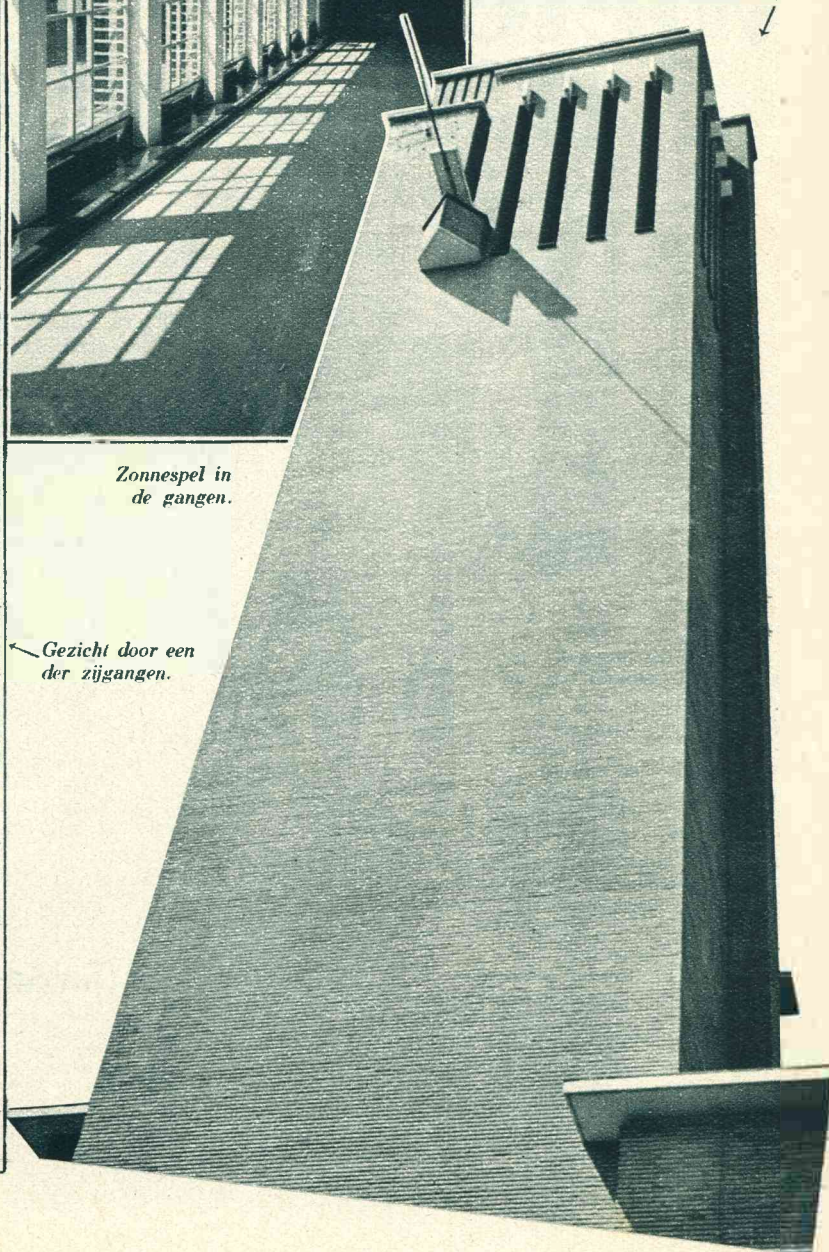
Gedeelte van de gaanderij, die langs het stadhuis loopt.

Zonnespel in de gangen.

Gezicht door een der zijgangen.

De Toren van het Hilversumsche stadhuis.

Het Masker der Liefde

door Effie Adelaide Rowlands

Op den avond van den dag waarop zij haar intrede gedaan had in 't huis van haar oom lag Louise langen tijd te denken, al naar de gedachten kwamen, aan de dingen, die zij verlaten had, en het leven, dat vóór haar lag, maar geleidelijk kwam de slaap over haar en alles week van haar weg.

Zij werd met een schrik wakker — niet zoozeer door geluid, als door het bewustzijn, dat er iets of iemand in de kamer was.

Met het hart in de keel zat Louise overeind en keek om zich heen.

Zij moest al een poosje geslapen hebben, want het vuur was uitgebrand en er was geen licht in de kamer dan het flauwe schijnsel, dat door het raam kwam. Maar ook zonder licht wist zij, dat haar schrik niet ongegrond was; ze was niet alleen.

„Wie is daar?” riep ze. „Wat wilt u?”

Er kwam geen antwoord, maar Louise hoorde flauw iets bewegen. Zij glipte het bed uit en trok den reismantel aan, die naast haar over 'n stoel hing.

„Ik draai licht aan,” zei ze.

Er werd iets gemompeld, er kwam iemand nader, en haar arm werd gegrepen, zoo krachtig dat het pijn deed.

„Als je één geluid maakt,” zei een stem haar in 't oor, „of iets doet, om de aandacht te trekken, kost 't je je leven. Als je verstandig bent, doe ik je niets. Je hoeft me alleen maar te zeggen, waar de kamer van Roger Bannister is.”

Louise was zoo verschrikt, dat zij bijna bezwijmde; alleen die pijnlijke greep aan haar arm hield haar bewustzijn levendig. Haar keel was te droog om te schreeuwen. De man kneep nog pijnlijker.

„Spreek op!” zei hij met een vloek.

Buiten, in de gang, kwam er geluid van voetstappen en stemmen. Vlug liet de indringer haar los, liep naar het raam en verdween.

Tegelijkertijd werd er hard op de deur geklopt. Louise was het eerste oogenblik niet in staat, zich te bewegen. Toen hoorde ze de stem van den knecht, die haar bediende had. Hij vroeg of alles in orde was.

Langzaam ging zij naar de deur en opende die. Er brandde licht in de gang, en achter den knecht stond de huishoudster met een kaars.

„Er is een man op mijn kamer geweest,” zei Louise bleek en bevend. „Hij... ik ben zoo bang!” En toen zag ze naast de huishoudster een jongen man, dien ze al eens meer gezien meende te hebben.

Toen het meisje een stap achteruit deed, nog trillend op haar beenen, sprak deze vreemdeling tot de huishoudster.

„Zoudt u niet eerst even kijken, of ze gewond is?” zei hij, en er was 'n klank van meerderheid in zijn stem.

De vrouw beet op haar lip en fronste de wenkbrauwen. Het was duidelijk, dat ze zijn opmerking kwalijk nam.

„Weet u wel zeker, dat u u niet vergist hebt?” vroeg ze Louise knorrig. „'t Is niet zoo makkelijk, om hier in huis te komen.”

Toen wees de huisknecht naar het open raam. „Kijk,” zei hij, „daar is hij door gekomen. U zult wel geschrokken zijn, juffrouw.”

„'t Was misschien beter, als u de jongedame een andere kamer gaf,” zei de vreemdeling, en toen slaakte hij een lichten kreet, want met een snikgeluid wankelde Louise, en zij zou gevallen zijn, als hij haar niet in zijn armen had opgevangen.

Hij droeg haar de gang in en legde haar op 'n bank, die in een hoek bij het raam stond. Ze leek weinig meer dan 'n kind, toen ze daar lag, zoo wit en zoostil.

„Ik zal wel voor haar zorgen,” zei de huishoudster op haar snibbige manier. Toen ging ze voort: „Meneer Bannister heeft niet graag iedereen in huis, en nu hij er niet is, ben ik verantwoordelijk.”

De jongeman, die Louise gedragen had, keek haar aan met een eigenaardigen glimlach.

„Wees maar niet bang,” zei hij, „ik ga al. Ik weet zelf niet, hoe ik zoo dwaas kwam, om me de moeite te geven u te waarschuwen, dat er kwaad volk in de buurt was; maar u ziet nu tenminste, dat ik geen vals alarm heb gemaakt, en ik zou u raden, de kamer hieronder maar eens goed te laten nazoeken.”

Al sprekende keerde hij zich om en liep de gang

door; maar boven aan de trap keek hij om naar het bleek gezichtje op de bank. Haar aanblik gaf hem een vreemd stekend gevoel — ze scheen zoo'n behoefte te hebben aan hartelijke zorg, en de vrouw, die bij haar stond, zag er zoo grimmig uit.

Rupert Hampton bleef even staan, toen haalde hij de schouders op en ging de breede trap af. Hij kwam den huisknecht tegen, die 'n glas water gehaald had.

„Gaat u weg, meneer?” vroeg de jongen. „Ik wou maar, dat u hier bleef. De tuinlui slapen in 't dorp... Er kunnen er wel meer zijn.”

De ander glimlachte even.

„Ik heb er maar één rond zien sluipen,” zei hij, „en die is nu wel zoo bang, dat hij wegblijft. Ik zal beneden wachten, tot je terugbent... Er mag wel iets gedaan worden voor de jongedame — ze schijnt ontzettend geschrokken te zijn.”

Langzaam ging hij verder de trap af, en in de hall bleef hij staan met droefgeestigheid en bitterheid in zijn trekken.

En 't zou wel wonder geweest zijn, als Rupert Hampton zich anders gevoeld had in het huis, waarin hij geboren was, waarin zijn familie van geslacht op geslacht had geleefd, en waaruit hij zich nu gebannen voelde.

Boven den haard in de hall hing een groot portret van een van zijn voorvaders — maar hij dorst er niet naar kijken. Het was, alsof dat gezicht spottend lachte, en vroeg, waarom het tegenwoordige hoofd der familie hier werd behandeld als een verdacht buitenstaander, en er uitzag als een daglooner.

Het duurde lang, voor de huisknecht terugkwam.

„De juffrouw is beter meneer,” vertelde hij, „maar ze wil niet naar bed. Ze is zich aan 't aankleeden. Ik heb gevraagd, hoe de kerel er uit zag, maar ze heeft hem niet kunnen zien. Alleen maar gevoeld. Ze heeft groote blauwe plekken op haar arm. Meneer zal wel woedend zijn, als hij thuiskomt.”

Rupert Hampton keerde zich om en ging naar de deur.

„Ik zal de wacht houden vannacht,” zei hij op den drempel. „De kerel zal wel niet terugkomen — maar 't is veiliger als hij weet, dat er opgepast wordt.”

Al sprekende ging hij naar buiten, en de huisknecht bleef hem staan nakijken.

Het was de eerste keer, dat hij Rupert Hampton van nabij had gezien, en hij was verwonderd over de vriendelijkheid van den jongen man, die zoo'n naam had van hardheid en bitterheid.

En Hampton's gedachten waren hard en bitter, terwijl hij langzaam voortliep. Het ergerde hem, dat hij zich had ingelaten met wat er omging in de huishouding van Roger Bannister; en brandend was zijn gevoel van gekrenkten trots, door het terugzien van 't tehuis zijner kindsheid gewekt. Zulk leed sterft niet licht.

Hij gaf zijn oogen terdege den kost, terwijl hij voortliep, maar hij zag geen spoor van den man, die Louise zoo veel angst had aangejaagd. Op zeker oogenblik echter stiet zijn voet tegen een hard voorwerp en zich bukkend raapte hij een dolk van den grond. Bij 't zwakke licht van den eersten dageraad zag hij, dat het een zonderling bewerkt wapen was. Hij trok de wenkbrauwen samen, toen hij het om draaide in zijn hand. Met een onaangenaam gevoel besepte hij, dat 't met het meisje slecht had kunnen afloopen, als hij niet toevallig de aanwezigheid van den indringer had bemerkt.

Hij stond nu juist onder Louise's raam, en omdat hij beweging hoorde keek hij naar boven.

Daar stond zij. Hij schrok er een beetje van, dat hij het meisje zag. Er brandde licht in de kamer, en daartegen stond haar figuur scherp afgelijnd.

Weer trof het hem, dat zij zoo heel jong was, en weer kwam onwillekeurig dat gevoel van medelijden over hem.

Hij sprak haar aan.

„U moest eigenlijk rusten,” zei hij.

Het huis was wel groot, maar niet zoo hoog. Zij konden gemakkelijk een gesprek voeren.

„O, ik kan niet slapen,” zei ze huiverend. En toen, levendiger: „Blijft u hier? Weest u toch voorzichtig! Hij was zóó ruw... Ik ben niet zoo bang, maar ik ben verschrikkelijk geschrokken.”

Ze had een prettige stem, en in 't licht van den jongen dag en het licht uit de kamer zag hij, dat haar gezicht even aangenaam aandeed.

„Weest u maar niet bang meer,” zei hij, „de man is weg. Hij heeft u zeker van 't station hierheen gevolgd — gedacht, dat er juweelen in uw tasch zaten of zooiets.”

Louise schrok. Opeens herinnerde zij zich.

„O! Hebt u me van 't station hierheen gereden!... Ik ben blij, dat ik u nog eens zie — u zult me wel erg onhebbelijk gevonden hebben.”

Zijn antwoord klonk echter vrij koud. „Ik heb er helemaal niet over nagedacht,” zei hij, en toen liep hij door.

Louise keek hem na. Nog gaf hij haar een zeker gevoel van ergernis — en toch voelde ze het als een troost, dat hij in de nabijheid was. Er was zooiets sterks aan hem. Hij leek geboren om te heerschen. Even zuchtte ze, van moeheid en spijtigheid, toen trok ze zich terug van het raam. De huishoudster stond naar haar te kijken.

„Ik zou u raden, maar niet te veel met dien man te spreken, juffrouw Bannister,” zei ze. „Hij kan makkelijk zeggen, dat hij hier kwam om ons te helpen, maar ik vind 't gek. Iedereen weet, dat hij zoo arm is als een kerkmuis — en hij is altijd even onbeschoft tegen meneer Bannister. Ik snap niet, dat zoo iemand om 't huis heen komt zwerven, als meneer er net niet is.”

Louise keek de vrouw zenuwachtig aan. Zij leed niet aan verbeeldingen en meisjeszwakheid, maar de omstandigheden van haar komst op 't Slot waren zoo eigenaardig geweest, dat ze geen meester meer was over haar gewonen moed; en bovendien voelde zij een eigenaardige geprikkeldheid om de minachtende woorden van juffrouw Martin.

Hij was een vreemde voor haar, en hij had haar zeer zeker niet ingenomen door hoffelijkheid; maar toch wist zij, dat de woorden van die vrouw een onverdiende belediging inhielden, en vaag voelde ze, dat die man gebukt ging onder een groot leed.

Later, toen ze zijn geschiedenis kende, begreep ze, hoe juist die eerste indruk was geweest.

Ziehier een greep uit een der eerste hoofdstukken van onzen nieuwen premie-roman die stellig alle eigenschappen bezit om de lezers van begin tot eind te boeien. Hoe kan het trouwens anders bij een boek van een schrijfster als Effie Adelaide Rowlands, van wie reeds verscheidene werken in onze roman-serie verschenen zijn, welke alle behoord hebben tot de boeken die het graagst gelezen werden! Weest daarom verstandig en schaft dit boek zoo spoedig mogelijk aan, vóórdat U te hooren krijgt dat 't uitverkocht is. Zooals gewoonlijk zijn onze premie-romans uitsluitend voor onze abonne's verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten of hoofdkantoor. Tegen de uiterst geringe vergoeding van 17½ cent, ingenaaid, of 70 cent, in luxe prachtband. Franco toezending per post volgt na ontvangst van postwissel groot resp. 22½ of 80 cent.

SINDS ONZE LAATSTE OP GAVE
KEERDEN WIJ TENGEVOLGE ONZER

GRATIS ONGEVALLEN-VERZEKERING

DE VOLGENDE BEDRAGEN UIT AAN:

ERFGENAMEN VAN M. A. v. SPRUNDEL, OUDENDIJK D 150,	
STANDDAARBUITEN	f 250,—
L. M. SAGT, GOEDE HOOPSTRAAT 25A, ROTTERDAM	60,—
D. BRAS, DE JAGERSTRAAT 49A, ROTTERDAM	30,—
G. SILVIS, JAFFA 51/7, ROTTERDAM	30,—
T. VERHEUL, KRUIZEMUNDSTRAAT 26, ROTTERDAM	180,—
P. C. MOLENAAR, BERMWEG 135, CAPELLE A/D IJSEL	30,—
H. DE JAGER, VLIETKADE 34, ROTTERDAM	30,—
	f 610,—
VORIG TOTAAL BEDRAG	- 258.141,—
NIEUW TOTAAL	f 258.751,—

De Westertoren verlicht, ter eere der jubileerende Universiteit